

รายงานการศึกษาดูงาน

โครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม

ณ มณฑลซานตง

สาธารณรัฐประชาชนจีน

ระหว่างวันที่ ๑๕ - ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961202685

ส 05955

สผ	สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทน
25	ราษฎร.
7.3	รายงานการศึกษาตงงานโครงการ
328.32	แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ณ มณฑล
2556	ชานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน
	ระหว่างวันที่ 15-26 เมษายน 2556.

#76177

กบ

25

7-3

328-32

2556

คำนำ

ด้วยสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำมณฑลซานตงได้เชิญผู้บริหารและข้าราชการสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เดินทางไปเยือนและศึกษาดูงาน ณ มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน ระหว่างวันที่ ๑๕ - ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้าราชการสำนักงานฯ มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมของสาธารณรัฐประชาชนจีน และเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างไทย-จีน โดยสำนักงานฯ ได้ส่งข้าราชการไปเยือนและศึกษาดูงาน ณ มณฑลซานตง จำนวน ๒๒ คน

การเดินทางไปเยือนและศึกษาดูงานครั้งนี้ ข้าราชการของสำนักงานฯ ได้ประสบการณ์และเรียนรู้รากฐานความคิดของชาวจีน หลักปรัชญา การปลูกฝังทัศนคติ การฟื้นฟูและเผยแพร่วัฒนธรรมจีนให้แก่เยาวชน และได้เรียนรู้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีจีน กฎ ระเบียบ และแบบแผนที่ชาวจีนปฏิบัติ รวมทั้ง ได้เรียนรู้การพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ของชาวจีน และได้เชื่อมสัมพันธ์มิตรและแลกเปลี่ยนมิตรภาพอันดีระหว่างไทย - จีน

ทั้งนี้ คณะเดินทางได้จัดทำรายงานการศึกษาดูงาน ณ มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีนขึ้น โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องการศึกษาข้อมูลของสาธารณรัฐประชาชนจีน และหากพบว่ามีข้อบกพร่องประการใดต้องขออภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วย

คณะเดินทาง

พฤษภาคม ๒๕๕๖

สิ่งพิมพ์รัฐบาล
สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

สารบัญ

หน้า

กำหนดการเดินทางและข้อมูลรายละเอียดการศึกษาดูงาน

วันจันทร์ที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๕๖

- คณะข้าราชการออกเดินทางจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ๓

วันอังคารที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๖

- พิธีเปิดงาน “ค่ายทัศนศึกษาตามรอยต้นกำเนิดในแดนจีน” ณ เมืองจีหนาน มณฑลซานตง ๓
- การปลูกต้นไม้เชื่อมความสัมพันธ์ไทย-จีน ๔
- งานเลี้ยงรับรองโดยสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำมณฑลซานตง ๔
- ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ “มณฑลซานตง” ๕
- ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ “เมืองจีหนาน” ๖

วันพุธที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๖

- คณะข้าราชการเดินทางไปศึกษาดูงาน ณ เมืองตงอิ่ง ๖
- ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ “เมืองตงอิ่ง” ๗
- การศึกษาดูงาน ณ บริษัท ซานตง Wanda ๗
- การศึกษาดูงาน ณ บริษัท ซานตง SN Steel Cord จำกัด ๗

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๖

- คณะข้าราชการเดินทางไปศึกษาดูงาน ณ เมืองจื่อป้อ ๘
- ข้อมูลที่นำเสนอระหว่างการเลี้ยงรับรอง ๘
- การเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบเซรามิก ๘
- การเยี่ยมชมบ้านนักเขียน “ผู้ ช่ง หลิง” ๙

วันศุกร์ที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๖

- คณะข้าราชการเดินทางกลับไปยังเมืองจีหนาน เพื่อเยี่ยมชมทะเลสาบต้าหมิงหู และน้ำพุเป่าตูเฉวียน ๑๑

วันเสาร์ที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๖

- คณะข้าราชการเดินทางไปยังเมืองไท่อาน เพื่อชมทัศนียภาพของภูเขาไท่ซาน ๑๔
- งานเลี้ยงต้อนรับของรัฐบาลเมืองจีหนิง ๑๖
- ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ “เมืองจีหนิง” ๑๗

วันอาทิตย์ที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๖

- คณะข้าราชการเดินทางเยี่ยมชมบ้านเกิดของท่านขงจื้อ ณ อำเภอฉวีฟู่ ๑๗
- คฤหาสน์ตระกูลกง (Kong Family Mansion) ๑๘
- ศาลเจ้าขงจื้อ (Temple of Confucius) ๑๙
- ประวัตินขงจื้อ ๒๐

วันจันทร์ที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๖

- งานเลี้ยงรับรองคณะศึกษาดูงานจากรัฐสภาไทย โดยสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเล ประจำเมืองจ้าวจวง (Zaozhuang) มณฑลซานตง (Shandong) ๒๒

วันอังคารที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๖

- คณะข้าราชการเดินทางเยี่ยมชมเมืองโบราณไท่เอ่อจวง ณ อำเภอจ้าวจวง และเดินทางสู่อำเภอจูเฉิง ๒๓

วันพุธที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖

- คณะข้าราชการเดินทางเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ไดโนเสาร์และบ้านเดิมของม่อเหยียน นักเขียนชาวจีนผู้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมประจำปี ๒๐๑๒ จากนั้น เดินทางไปเมืองชิงเต่า ๒๔
- พิพิธภัณฑ์ไดโนเสาร์ เมืองจูเฉิง (Zhucheng Dinosaur Cubic) ๒๔
- บ้านเดิมของม่อเหยียนนักเขียนชาวจีนเมืองเหวยฝิง ๒๕

วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๖

- คณะข้าราชการเดินทางเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวและทัศนียภาพเมืองชิงเต่า ช่วงเย็นเดินทางไปยังหอประชุมเจียงหนิงเพื่อเข้าร่วมพิธีปิดงาน ๒๖
- เมืองชิงเต่า (Qingdao) ๒๖
- สะพานจันเฉียว ๒๗
- ปาด้ากวนหรือถนนแปดสาย ๒๗
- พิพิธภัณฑ์เปียร์ชิงเต่า ๒๗
- จัตุรัสอู๋ซื่อกว้างฉาง ๓๐
- ชิงเต่า โอลิมปิก เซลลิ่ง เซ็นเตอร์ (Qingdao Olympic Sailing Center) ๓๐

วันศุกร์ที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖

- คณะข้าราชการเดินทางกลับกรุงเทพฯ ๓๑

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาดูงานและข้อเสนอแนะ

- ประโยชน์ที่ได้รับ ๓๒
- ข้อเสนอแนะ ๓๔

ภาคผนวก

- กำหนดการเดินทางไปเยือนและศึกษาดูงาน ณ มณฑลซานตง
- รายชื่อคณะข้าราชการที่เดินทางไปเยือนและศึกษาดูงาน ณ มณฑลซานตง
- คำศัพท์ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน

กำหนดการเดินทางและข้อมูลรายละเอียดการศึกษาดูงาน
ด้านวัฒนธรรมและร่วมกิจกรรมของคณะข้าราชการสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ระหว่างวันที่ ๑๕-๒๖ เมษายน ๒๕๕๖
ณ มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน

นายสมพล วณิชพันธุ์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ในฐานะหัวหน้าคณะผู้แทนสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้นำคณะนักบริหารระดับสูงและข้าราชการสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จำนวน ๒๒ คน เข้าศึกษาดูงานด้านวัฒนธรรมและร่วมกิจกรรมระหว่างวันที่ ๑๕-๒๖ เมษายน ๒๕๕๖ ณ มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน

วันจันทร์ที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๕๖

คณะข้าราชการออกเดินทางจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ โดยออกจากกรุงเทพฯ เวลา ๑๐.๑๕ นาฬิกา ด้วยสายการบินไทย เที่ยวบินที่ TG 618 ถึงท่าอากาศยานเฉิงตู เวลา ๑๔.๒๕ นาฬิกา (ระยะเวลาในการบิน ๓ ชั่วโมง ๑๐ นาที) จากนั้น จึงโดยสารเครื่องบินภายในประเทศ จากท่าอากาศยานเฉิงตู เวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา โดยสายการบินแอร์ไชน่า เที่ยวบินที่ CA 4527 (ระยะเวลาในการบิน ๒ ชั่วโมง) ถึงท่าอากาศยานเมืองจีหนาน มณฑลซานตง เวลา ๑๙.๓๐ นาฬิกา

วันอังคารที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๖

- พิธีเปิดงาน “ค่ายทัศนศึกษาตามรอยต้นกำเนิดในแดนจีน” ณ เมืองจีหนาน มณฑลซานตง

พิธีเปิดงาน “ค่ายทัศนศึกษาตามรอยต้นกำเนิดในแดนจีน” ประจำปี ๒๕๕๖ มีขึ้นอย่างเป็นทางการ ณ เมืองจีหนาน โดยผู้บริหารของสมาคมนักธุรกิจยุคใหม่ไทย-จีน และ สำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำมณฑลซานตง เป็นผู้กล่าวเปิดงาน

ในช่วงเช้า นายสมพล วณิชพันธุ์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ในฐานะหัวหน้าคณะผู้แทนสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้นำคณะข้าราชการเข้าร่วมพิธีเปิดงาน “ค่ายทัศนศึกษาตามรอยต้นกำเนิดในแดนจีน”

ภาพถ่ายพิธีเปิดงาน “ค่ายทัศนศึกษาตามรอยต้นกำเนิดในแดนจีน”

- การปลูกต้นไม้เชื่อมความสัมพันธ์ไทย-จีน

นายสมพล วณิชพันธุ์ หัวหน้าคณะศึกษาดูงานได้ร่วมปลูกต้นไม้เชื่อมสัมพันธ์ไทย-จีน กับประธานโครงการ นักรูทกิจ ข้าราชการสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำมณฑลซานตง และคณะผู้แทนจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร คณะครูและนักเรียนจากประเทศไทย

ภาพถ่ายการปลูกต้นไม้เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างไทยและจีน

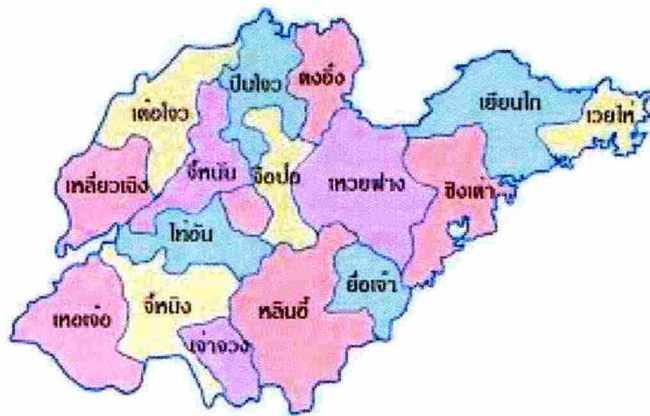
- งานเลี้ยงรับรองโดยสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำมณฑลซานตง

ในช่วงค่ำ สำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำมณฑลซานตงจัดงานเลี้ยงรับรองคณะศึกษาดูงานจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยมีนายซุน ซีจิง เป็นประธานในการจัดเลี้ยงรับรองที่ห้องอาหารในโรงแรม Grand Metro Park ณ เมืองจีหนาน โดยได้กล่าวถึงประวัติของมณฑลซานตง ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดอารยธรรมหวงเหอ (ฮวงโห) มีวัฒนธรรมจีนโบราณที่น่าสนใจ เป็นสถานที่กำเนิดของขงจื้อและกวีสำคัญหลายท่าน ปัจจุบันเป็นมณฑลที่มีความก้าวหน้า มีสภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และเศรษฐกิจที่ดี เอื้อต่อการลงทุนการค้ากับต่างชาติเป็นอย่างดี มีคติพจน์ในการทำธุรกิจว่า “ช่วยเหลือคนอื่นเสมือนเป็นการช่วยเหลือตัวเอง ผู้ที่ช่วยเหลือตัวเองจะได้รับการช่วยเหลือจากสวรรค์ และจงอย่ามอบสิ่งที่คุณเองไม่ต้องการได้รับให้กับผู้อื่น”

ภาพถ่ายการแลกเปลี่ยนของที่ระลึกระหว่างงานเลี้ยงรับรอง

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ “มณฑลซานตง”

ภาพแผนที่มณฑลซานตง

ซานตงเป็นมณฑลที่มีความสำคัญทางภาคเหนือของจีน ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของไต้หวันทางซาน และอยู่ริมทะเลโป่วไห่และหวงไห่ มีเนื้อที่ ๑๕๖,๓๐๐ ตารางกิโลเมตร พื้นที่ ๑ ใน ๓ ของมณฑลนี้เป็นภูเขา มีประชากรประมาณ ๘๗ ล้านคน และมี “จีหนาน” เป็นเมืองเอกของมณฑล ส่วนลักษณะของมณฑลซานตงนั้น อยู่ชายฝั่งทะเลทางภาคตะวันออกของประเทศจีน ประกอบด้วย เมืองทั้งหมด ๑๗ เมือง ได้แก่ นครจีหนาน ซึ่งเป็นเมืองหลวง เมืองซิงเต่า เมืองจี๋ป๋อ เมืองเจ้าจวง เมืองตงหยิง เมืองเหยียนโก เมืองเว่ยฝาง เมืองจีหนาน เมืองไทอัน เมืองเว่ยไห่ เมืองรื่อเจ้า เมืองไหลหวู เมืองหลินอ๋อ เมืองเต๋อโจว เมืองเหลียวเจิง เมืองปิ่นโจว และเมืองเหอเจ้อ

มณฑลซานตงเป็นฐานการผลิตทางด้านอุตสาหกรรม โดยมีทองคำและกำมะถันเป็นแร่อันดับ ๑ ของประเทศ ในสมัยโบราณ “ซานตง” เป็นที่ตั้งของมหาอำนาจ รัฐฉีและรัฐหลู่ เป็นถิ่นกำเนิดของคนดังระดับโลก เช่น “ซ่งจื่อ” มหาปราชญ์ที่มีชื่อเสียง “ซุนจื่อ” เจ้าตำรับพิชัยสงครามซุนหวู่ และ “ผู้ซ่งหลิง” นักประพันธ์เรื่องสั้น

ทางด้านภูมิอากาศ มณฑลซานตงได้รับอิทธิพลของลมมรสุมเขตอบอุ่น ในฤดูหนาวอากาศหนาว ชุ่มชื้นมากกว่าประเทศจีนทางตอนเหนือ ภูมิอากาศบริเวณชายฝั่งแตกต่างจากบริเวณพื้นที่ตอนใน โดยมณฑลซานตงมีอุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปี ๑๑-๑๔ องศาเซลเซียส ปริมาณน้ำฝน ๕๕๐-๙๕๐ มิลลิเมตรต่อปี และได้รับการขนานนามว่า “เมืองแห่งน้ำพุ” เนื่องจากมีแหล่งน้ำพุธรรมชาติอยู่จำนวนมากและยังมีเมืองซิงเต่าซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยว อันขึ้นชื่อว่ามีชายฝั่งทะเลอันสวยงามเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ นอกจากนี้ มณฑลซานตงยังเป็นมณฑลที่เป็นบ้านเกิดของขงจื้อ ซึ่งเป็นนักคิดและนักปราชญ์ที่มีอิทธิพลต่อชาวจีนและยังส่งอิทธิพลไปถึงประเทศอื่นด้วย

นอกจากนี้ มณฑลซานตงยังเป็นแหล่งที่มีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ มีพันธุ์พืชกว่า ๓,๑๐๐ ชนิด มีผลไม้มากกว่า ๙๐ ชนิด แต่ละเมืองในมณฑลนี้ล้วนเป็นแหล่งผลิตผลไม้ที่ขึ้นชื่อ เช่น เยียนไถ เป็นแหล่งผลิตแอปเปิ้ล ไหลหยาง เป็นแหล่งผลิตสาลี เป็นต้น ยังเป็นแหล่งผลิตฝ้าย น้ำมัน พืชจำพวกข้าว ถั่ว สมุนไพรจีน และยาสูบที่สำคัญ จึงนับเป็นแหล่งผลิตผลทางการเกษตรที่สำคัญของประเทศจีน

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ “เมืองจีหนาน”

เมืองจีหนานเป็นเมืองเอกของมณฑลซานตงที่มีประวัติศาสตร์เก่าแก่ยาวนานกว่าหลายพันปี ปัจจุบันเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม การคมนาคมขนส่งที่สำคัญของมณฑล โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการคมนาคมขนส่งนั้น เมืองจีหนานเป็นศูนย์กลางการคมนาคมที่สำคัญแห่งหนึ่งของจีน ทางรถไฟสายปักกิ่ง – เซี่ยงไฮ้ และทางรถไฟสายเจียวจี ซึ่งเป็นเส้นทางขนส่งถ่านหินที่สำคัญสายหนึ่งของจีน มีจุดเชื่อมต่อที่จีหนาน เส้นทางรถไฟความเร็วสูงปักกิ่ง – เซี่ยงไฮ้ซึ่งอยู่ระหว่างการก่อสร้างก็จะสร้างผ่านเมืองนี้ด้วย ทางด้านภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว แม่น้ำหวงเหอซึ่งเป็นแม่น้ำสำคัญลำดับต้นของจีนยังไหลผ่านเมืองจีหนานด้วย ทำให้เมืองนี้ได้รับการขนานนามว่ามีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงามและเป็นหนึ่งในจุดหมายปลายทางที่สำคัญของซานตง ที่ตั้งของเมืองมีทะเลสาบและแม่น้ำไหลผ่าน เป็นที่ตั้งของเขาไท่ซาน เป็นบ้านเกิดของนักปรัชญา นักคิด ที่มีชื่อเสียงที่สำคัญอย่าง “ขงจื้อ” และเมืองนี้ยังได้รับการขนานนามว่า “เมืองแห่งน้ำพุร้อน” อีกด้วย เพราะทั้งเมืองอุดมไปด้วยบ่อน้ำพุร้อนกว่า ๑๔๐ แห่ง และทะเลสาบที่มีชื่อเสียง คือ ทะเลสาบต้าหมิงหู มีเนื้อที่ประมาณ ๔๖๐,๐๐๐ ตารางเมตร เป็นทะเลสาบที่เกิดจากบ่อน้ำใต้ดิน บริเวณโดยรอบมีศาลาเก๋งจีน สวนไม้ดอก ภูเขาจำลอง และระเบียบทางเดินที่คดเคี้ยวไปมาสวยงาม

วันพุธที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๖

คณะข้าราชการเดินทางไปศึกษาดูงาน ณ เมืองตงอิ่ง

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ “เมืองตงอิ่ง”

เมืองตงอิ่งเป็นหนึ่งใน ๑๗ เมืองของมณฑลซานตง มีพื้นที่ประมาณ ๘,๐๕๓ ตารางกิโลเมตร มีประชากร ๑.๘ ล้านคน ที่ตั้งของเมืองเป็นจุดที่แม่น้ำฮวงโหไหลออกสู่ทะเลและพัดพาตะกอนมาทับถมกัน พื้นที่ของเมืองนี้จึงเพิ่มขึ้นทุกปี เฉลี่ยปีละ ๓๐,๐๐๐ ไร่ เป็นเมืองต้นแบบของเมืองนิเวศวิทยา มีพื้นที่เป็นดินร่วนซุย แต่เป็นดินเค็ม ได้ดินมีทรัพยากรอุดมสมบูรณ์โดยเฉพาะน้ำมัน เป็นพื้นที่ขุดเจาะน้ำมันขนาดใหญ่เป็นอันดับสองของประเทศจีน มีระบบนิเวศที่อุดมสมบูรณ์ มีนกนานาพันธุ์ประมาณ ๓๐๐-๗๐๐ ชนิด ดอกไม้ประจำเมืองนี้มีชื่อว่า 迎春花 (ying chun hua) ซึ่งแปลว่า “ดอกไม้ต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ”

ท่าเรือเมืองตงอิ่งถือเป็นท่าเรือเปิดระดับ A เมืองนี้มีบทบาทสำคัญที่ได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐบาล มณฑลซานตงในการสร้างเขตเศรษฐกิจนิเวศวิทยาที่มีประสิทธิภาพสูงในบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำฮวงโห โดยเน้นสี่ส่วน คือ เขตอุตสาหกรรมท่าเรือ เขตการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เขตการประมง และเขตอุตสาหกรรม

เทคโนโลยีสูง (Four Zones and One Town – สี่เขต หนึ่งเมือง) ในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ เมืองตงอิ่งได้รับการคัดเลือกจากนิตยสาร Forbes ให้เป็นหนึ่งใน ๒๐ เมืองของประเทศจีนที่เหมาะสมที่สุดในการตั้งโรงงาน

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ รัฐบาลได้อนุมัติแผนพัฒนาเขตเศรษฐกิจนิเวศวิทยาที่มีประสิทธิภาพสูงในบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำฮวงโห ร่วมกับแผนการพัฒนาแม่น้ำฮวงโห โดยบรรจุไว้ในแผนยุทธศาสตร์ของประเทศ เมืองตงอิ่งในฐานะที่เป็นศูนย์กลางสามเหลี่ยมปากแม่น้ำฮวงโห จึงมีบทบาทสำคัญในการผลักดันพัฒนาเศรษฐกิจและดึงดูดนักลงทุนทั้งในและต่างประเทศ อุตสาหกรรมหลักที่วางแผนพัฒนา ได้แก่ แหล่งสำรองน้ำมันปิโตรเลียม อุตสาหกรรมเคมีที่ปล่อยมลพิษระดับต่ำ ฐานการผลิตน้ำมันปิโตรเลียม ฐานการผลิตพลังงานทางเลือกใหม่ โดยเน้นพลังงานลม พลังงานชีวมวล และพลังงานแสงอาทิตย์ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำฮวงโห การทำป่าไม้เชิงนิเวศวิทยา อุตสาหกรรมทางทะเล อุตสาหกรรมบริการสมัยใหม่ โดยเน้นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เทคโนโลยีประกันภัย สารสนเทศ ธุรกิจและการเงิน เป็นต้น

● การศึกษาดูงาน ณ บริษัท ชานตง Wanda

บริษัท ชานตง Wanda เป็นบริษัทในเครือของบริษัท China Wanda Group โดยบริษัทแม่นี้ ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ มีสินทรัพย์รวมกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ล้านหยวน มีพื้นที่กว่า ๔,๖๐๐,๐๐ ตารางเมตร มีคนงานกว่า ๑๒,๐๐๐ คน เป็นวิสาหกิจระดับ AAAA มีอุตสาหกรรมหลักสี่ประเภท คือ ยางรถยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ ที่ดินและอสังหาริมทรัพย์ แต่อุตสาหกรรมหลักของ Wanda คือ ยางรถยนต์

บริษัท Wanda ได้รับรางวัลวิสาหกิจที่มีนวัตกรรมได้มาตรฐานและรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ การพัฒนาสามเหลี่ยมปากแม่น้ำฮวงโหได้ถูกบรรจุอยู่ในแผนยุทธศาสตร์ของประเทศ นิคมอุตสาหกรรมของ Wanda จึงอยู่ในแผนที่ต้องพัฒนาให้กลายเป็นนิคมอุตสาหกรรมอนุรักษ์ระบบนิเวศน์และสิ่งแวดล้อม และได้มีการก่อตั้งบริษัท ชานตง Wanda ขึ้น โดยมีแผนการลงทุนมูลค่ากว่า ๓๐,๐๐๐ ล้านหยวน มีพื้นที่ ๒๓,๐๐๐ ตารางเมตร กำลังการผลิต ๑๒,๐๐๐ เส้นต่อวัน ดำเนินการผลิตตลอด ๒๔ ชั่วโมง มีพนักงานหนึ่งพันกว่าตำแหน่ง แบ่งคนงานเป็น ๓ ผลัด สินค้าภายใต้ยี่ห้อ “BOTO” มีรายรับ ๗,๐๐๐ ล้านหยวนต่อปี กำไร ๕.๖ ล้านหยวนต่อปี มีตัวแทนจำหน่ายในประเทศกว่า ๓๐ แห่งในเกือบทุกมณฑล วัตถุประสงค์ขานตง นำเข้าจากมาเลเซีย อินโดนีเซีย และประเทศไทย เครื่องจักรอุปกรณ์การผลิตนำเข้าจากสหรัฐอเมริกา เยอรมัน อิตาลี เนเธอร์แลนด์ และญี่ปุ่น เครื่องผลิตยางใช้เวลาผลิต ๑ ล้อต่อนาที ล้อรถที่ผลิตทั้งหมดมี ๑๒๗ ชนิด ส่งออกไปยัง ๙๐ กว่าประเทศในทวีปเอเชีย ยุโรป อเมริกา และแอฟริกา

● การศึกษาดูงาน ณ บริษัท ชานตง SN Steel Cord จำกัด

บริษัท ชานตง SN Steel Cord จำกัด ก่อตั้งขึ้นเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ ตั้งอยู่ที่เมืองตงอิ่ง ซึ่งเป็นเมืองศูนย์กลางสามเหลี่ยมปากแม่น้ำฮวงโห โดยมีบริษัท ชานตง SNTON กรุ๊ป ซึ่งเป็นหนึ่งในวิสาหกิจ-เทคโนโลยีสูงที่ใหญ่ที่สุดในประเทศเป็นผู้ลงทุน SNTON กรุ๊ป ประกอบอุตสาหกรรมหลากหลายประเภท ได้แก่ เหล็กเส้นที่เป็นส่วนประกอบภายในยางรถยนต์ เคมีภัณฑ์ เครื่องจักร อุปกรณ์ไฟฟ้า การก่อสร้างและวิศวกรรม และการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ เป็นต้น

เป้าหมายของ SNTON คือ “ไปให้ถึงความเป็นเลิศ มุ่งเป้าไปที่การดำเนินงานที่ดีที่สุด ดำเนินงานตามพันธกิจ และให้บริการที่ดีแก่ลูกค้า” แนวคิดด้านวัฒนธรรมของบริษัทฯ คือ “การอุทิศตน สมานฉันท์ และนวัตกรรม” มีเป้าหมายสู่ความเป็นเลิศและความสมบูรณ์แบบที่จะนำเสนอผลิตภัณฑ์คุณภาพสูงและบริการที่ดีแก่ลูกค้าทั่วโลก SNTON ได้รับ ISO ๙๐๐๑ ๑๔๐๐๑ OHS ๑๘๐๐๑ เหล็กเส้นที่ผลิตจาก SNTON เป็นยี่ห้อที่มีชื่อเสียงของมณฑลชานตง และเป็นผู้จำหน่ายที่ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้จำหน่ายเพียงรายเดียวในจีน

SNTON มีโรงงาน ๔ แห่ง กำลังการผลิต ๔๐๐,๐๐๐ ตันต่อปี โรงงานที่ ๑ วางแผนการผลิตเหล็กเส้นไว้ที่ ๖๕,๐๐๐ ตันต่อปี เพิ่มกำลังการผลิต โรงงานที่ ๒ เริ่มผลิตเหล็กเส้นในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ วางแผนการผลิตไว้ที่ ๑๒๕,๐๐๐ ตันต่อปี แต่ผลิตได้บางส่วนในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ และผลิตได้เต็มกำลังการผลิตเมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๔ โรงงานที่ ๓ วางแผนการผลิตไว้ที่ ๑๕๐,๐๐๐ ตันต่อปี โดยโรงงานนี้เริ่มก่อสร้างในเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ และจะผลิตได้เต็มกำลังการผลิตใน พ.ศ. ๒๕๕๖ ส่วนโรงงานที่ ๔ วางแผนการผลิตสายเคเบิลไว้ที่ ๖๐,๐๐๐ ตันต่อปี เริ่มผลิตในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒ และผลิตได้เต็มกำลังการผลิตในปี พ.ศ. ๒๕๕๔

บริษัทฯ ใช้อุปกรณ์ที่ทันสมัยและเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า ทำให้ลูกค้ามั่นใจได้ในคุณภาพของผลิตภัณฑ์ ลูกค้าของบริษัทฯ อาทิ Hangzhou ZC Rubber Co., Ltd., China National Chemical Corporation, Triangle Group, Shanghai Double Coin Tyre Rubber (Group) Co., Ltd., Guizhou Tyre Co., Ltd., Guangzhou Wanli Tyre and Bridgestone, GITI Tire, Dunlop Tyre, Yokohama Rubber เป็นต้น

วันหยุดสัปดาห์ที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๖

คณะข้าราชการเดินทางไปศึกษาดูงาน ณ เมืองจี้ป้อ

● ข้อมูลที่น่าสนใจระหว่างการเดินทาง

ข้อมูลจำเพาะของเมืองจี้ป้อ (Zibo)

- มีพื้นที่ ๒,๙๖๕ ตารางกิโลเมตร มีประชากร ๔.๕ ล้านคน

- อยู่ระหว่างพื้นที่ที่เป็นภูเขา Luzhong และที่ราบลุ่ม Lubei

- ทิศตะวันออกติดกับเมือง Weifang ทิศใต้ติดกับเมือง Linyi ทิศตะวันตกเฉียงใต้ติดกับ

Laiwu และ Tai'an ทิศตะวันตกติดกับเมือง Jinan ทิศตะวันออกเฉียงเหนือติดกับเมือง Dongying ทิศเหนือติดกับเมือง Binzhou

- มีแร่ธาตุมาก เช่น เหล็ก ดินประสิว ถ่านหิน และบอกไซต์ (bauxite)

- ตำบล Jinling และ Heiwang มีเหมืองเหล็ก ๑๔๐ ล้านตัน และ ๓๙.๖ ล้านตัน ตามลำดับ

- GDP ๓๒๘.๐๒ พันล้านหยวน : จากภาคการเกษตร ๑๑.๖๘ พันล้านหยวน (ร้อยละ ๓.๗)

จากภาคอุตสาหกรรม ๑๙๗.๕๔ พันล้านหยวน (ร้อยละ ๖๐.๒) และจากภาคบริการ ๑๑๘.๘๑ พันล้านหยวน (ร้อยละ ๓๖.๒)

- บริษัทใหญ่ของเมืองจี้ป้อ ได้แก่ Chalco Shandong Company (บริษัทอะลูมิเนียม), Sinopec Qilu Company (บริษัทน้ำมันและยาง), Jincheng Petrochemicals (บริษัทปิโตรเคมี) และ Zibo Coal (บริษัทถ่านหิน)

- การค้ากับต่างประเทศ มูลค่า US\$ ๙.๐๖ พันล้าน มูลค่าการส่งออก US\$ ๕.๓๓ พันล้าน ประเทศคู่ค้า คือ ASEAN, U.S., E.U., เกาหลีใต้ และออสเตรเลีย

● การเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบเซรามิก

ตั้งอยู่ที่ศาลากลางเมือง ชั้น ๓ เนื้อที่ ๔,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร ถือเป็นพิพิธภัณฑ์ที่ใหญ่ที่สุดและสมบูรณ์ที่สุด มีเซรามิกแสดงมากกว่า ๒,๕๐๐ ชิ้นมีการจัดแสดงเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบดินเผา ตั้งแต่ยุคสำริดและหลายๆ ราชวงศ์ อาทิ เครื่องเคลือบดินเผาสีดำแบบวัฒนธรรมหลงซาน ซึ่งมีอายุ ๕,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว เครื่องเคลือบดินเผาที่มีลักษณะเป็นแก้วบางเหมือนเปลือกไข่ ขนาดบางที่สุดเพียง ๐.๑ มิลลิเมตร ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการทำเครื่องปั้นดินเผาด้วยเทคนิคขั้นสูง ตะเกียงบูชาสมัยราชวงศ์จิ้น เครื่องเคลือบดินเผาที่เป็นของใช้ต่างๆ ในสมัยราชวงศ์ฮั่นซึ่งฝังพร้อมกับศพ เครื่องเคลือบดินเผาสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออกซึ่งมีเอกลักษณ์ คือ จะมีรูปสัตว์

มงคลอยู่บนภาชนะเครื่องเคลือบดินเผา กาน้ำชาสมัยราชวงศ์ฮั่น-ซิง นอกจากนี้ ยังมีเครื่องเซรามิกพอร์ซเลนสามสี ห้าสี สีขาว เป็นต้น

ภาพพิพิธภัณฑ์ดินเผาและเครื่องเคลือบเซรามิก ณ เมืองจ้อป้อ

- การเยี่ยมชมบ้านนักเขียน “ผู้ ช่ง หลิง”

ผู้ช่งหลิง เป็นชาวมณฑลชานตง เกิดในครอบครัวเจ้าที่ดินและพ่อค้า เล่าลือกันว่า ซาดิก่อน เขาเป็นพระชั้นผู้ใหญ่ที่บำเพ็ญพรตอย่างทรหดจึงอวตารลงมาเกิด เขามีพรสวรรค์ในการเขียนตั้งแต่เด็ก และ ยังได้รับยกย่องว่า "เป็นคนเรียบง่าย ซื่อสัตย์ เชิดชูชื่อเสียงและความเป็นธรรม" ผู้ช่งหลิงพยายามสอบจอหงวน เข้ารับราชการนานมาก แต่ไม่ประสบความสำเร็จ และเคยเป็นเลขานุการในช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น จนอายุ ๗๑ ปี ผู้ช่งหลิงถึงสอบได้ระดับ gongsheng การที่ผู้ช่งหลิงสอบจอหงวนไม่ได้ทำให้เขาใช้เวลาอยู่กับชาวบ้านมาก เข้าใจชีวิตคนธรรมดาทั่วไป เป็นโอกาสให้เขาได้เขียนหนังสือ บันทึกเรื่องราวที่ได้พบเห็น และงานเขียนอันกว้างขวาง ของผู้ช่งหลิงทำให้เขาเป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งในประวัติศาสตร์จีน

ผู้ช่งหลิงยึดอาชีพเป็นครูสอนหนังสือในหมู่บ้าน ในบ้านของเขามีห้องรับแขกห้องหนึ่งที่เขา ให้ชื่อว่า "เหลียวใจ" ซึ่งแปลว่า "ห้องพูดคุย" หรือ Chat Room ยามว่างก็จะต้มน้ำชารับรองคนที่สัญจร ไปมา แล้วเชิญพวกเขาเข้ามาคุยกันในห้อง เรื่องราวที่ผู้ช่งหลิงได้ยินได้ฟังจากผู้คนเหล่านั้นก็กลายเป็นวัตถุดิบ สำหรับการเขียนนวนิยายของเขาในเวลาต่อมา เขาจึงให้ชื่อนวนิยายของเขาตามชื่อห้องรับแขกนั้นว่า "เหลียว ใจจี้เอ้อ" ซึ่งแปลว่า "เรื่องแปลกในห้องเหลียวใจ" มีทั้งหมด ๔๓๑ เรื่อง ที่สั้นที่สุดมีเพียงสองสามร้อยตัวอักษร ที่ยาวที่สุดมีหลายพันตัวอักษร เรื่องที่ผู้อ่านชอบมากที่สุด คือ เรื่องความรักโรแมนติกระหว่างมนุษย์กับผีสุนัขจิ้งจอก

ทุกประเภท ทั้งจิ้งจอกที่สวยงามและใจดี จิ้งจอกขี้เหร่แต่ใจดีและจิ้งจอกที่สวยงามแต่ดูร้ายโหด จิ้งจอกเหล่านี้ส่วนใหญ่จะแปลงกายในรูปของสตรี

ภาพรูปปั้น “ผู้ ช่ง หลิง” นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงของจีน และพิพิธภัณฑ์ที่บอกเล่าเรื่องราวเมื่อครั้งที่ยังมีชีวิตอยู่

ปัจจุบันที่มณฑลซานตง บ้านเกิดของผู้ช่งหลิง มีหอรำลึกผู้ช่งหลิง ซึ่งสร้างขึ้นเมื่อปี ๑๙๘๐ ภายในหอมีโบราณวัตถุและข้อมูลต่างๆ กว่า ๗,๕๐๐ ชิ้น เช่น ภาพวาดผู้ช่งหลิง งานเขียนลายมือของผู้ช่งหลิง โต๊ะหนังสือ และแท่นฝนหมึก เป็นต้น บ้านที่ผู้ช่งหลิงเกิดก็ได้รับการซ่อมแซมในปี ๑๙๕๔ และเป็นสถานที่ของบุคคลทางประวัติศาสตร์ที่น่าศึกษาอีกที่หนึ่ง

ภาพถ่ายบ้านที่พักอาศัยของ “ผู้ ช่ง หลิง”

วันศุกร์ที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๖

คณะข้าราชการเดินทางกลับไปยังเมืองจีหนาน เพื่อเยี่ยมชมทะเลสาบต้าหมิงหูและน้ำพุเป่าหูเวียน

ทะเลสาบต้าหมิงหู 大明湖

ทะเลสาบต้าหมิงหูตั้งอยู่ที่เมืองจีหนาน ซึ่งเป็นเมืองเอกของมณฑลซานตงของจีน ทะเลสาบนี้มีอายุ ๑,๔๐๐ กว่าปี เป็นทะเลสาบธรรมชาติ น้ำจากทะเลสาบมาจากการขุดร่องให้น้ำพุทั้ง ๗๒ แห่งของเมืองจีหนานไหลไปรวมกัน ในอดีตมีขนาดใหญ่กว่าที่เห็น กล่าวคือ กว้างเกือบเท่าเมืองจีหนาน น้ำลึกเฉลี่ย ๓ เมตร รอบทะเลสาบยาว ๔.๒๕ กิโลเมตร มีเนื้อที่ ๒,๐๐๐ ไร่เศษ มองจากทะเลสาบจะเห็นหอสมุดมณฑลซานตง ซึ่งสร้างในปี ค.ศ. ๑๙๔๙ และศาลของกวีเอกซินซีจี กวีราชวงศ์ซ่ง ชื่อของทะเลสาบต้าหมิงหู ได้มาในสมัยราชวงศ์ถังซึ่งเป็นช่วงเวลาที่พุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง บนทะเลสาบมีวัดชื่อ วัดต้าหมิง ตั้งอยู่ ดังนั้นทะเลสาบจึงได้ชื่อว่าทะเลสาบต้าหมิงหู ซึ่งคำว่า “หู” แปลว่าทะเลสาบ ทิวทัศน์ของทะเลสาบนี้งดงามทุกฤดูกาล ในฤดูร้อนมีดอกบัวสีชมพูบานเต็มทะเลสาบ ต้นหลิวริมทะเลสาบเขียวขจี ฤดูหนาวต้นหลิวที่ใบร่วงเหลือแต่ก้านดูเหมือนหมอกควัน การตกแต่งในบริเวณทะเลสาบเป็นการตกแต่งตามสถาปัตยกรรมทางตอนใต้ของประเทศจีน

ภาพถ่ายทะเลสาบต้าหมิงหู

ทะเลสาบแห่งนี้เป็นที่รำลึกกันว่ามี "สี่ประหลาด" ได้แก่ กบไม่ร้อง งูไม่มีให้เห็น ยามแล้งน้ำไม่ลด ยามฝนตกน้ำก็ไม่เพิ่ม ได้รับการเล่าขานกันมานับแต่โบราณ โดย "หวังเซียงชุน 王象春" นักกวีที่มีชีวิตในช่วงปี ค.ศ. ๑๕๗๘ - ๑๖๓๒ ปลายสมัยราชวงศ์หมิง ได้มีการเอ่ยถึงสี่ประหลาดไว้ในบทกวีเรื่อง "ต้าหมิงหู" ของเขาด้วย

ปัจจุบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีความก้าวหน้า ปริศนาที่หาคำตอบไม่ได้ในอดีตต่างทยอยกันได้รับการคลี่คลาย ปรากฏการณ์ประหลาดหลายอย่างรวมถึงสี่ปริศนาแห่งทะเลสาบต้าหมิงหูก็ได้รับการคลี่คลายเช่นกัน

- เหตุที่ไม่ม่มีกบ อาจเพราะสภาพน้ำไม่เหมาะต่อการวางไข่ เนื่องจากน้ำมีอุณหภูมิ ๑๗-๑๘ องศาเซลเซียส กบน้อยใหญ่จึงพากันอพยพไปยังที่อื่นในช่วงฤดูผสมพันธุ์
- เหตุที่ไม่ม่มีงูให้เห็นในบริเวณรอบๆ ทะเลสาบแห่งนี้ เนื่องจากว่าที่น้มีนกกน้ำอยู่มาก ทำให้งูยากจะอยู่รอดปลอดภัย
- เหตุที่ฝนตกแล้วระดับน้ำไม่เพิ่ม เนื่องจากที่น้มีทางน้ำระบายออกสู่ภายนอกมาก
- เหตุที่หน้าแล้งแต่น้ำก็ไม่แห้ง เนื่องจากก้นทะเลสาบเป็นหินอัคนี ทำให้น้ำใต้ดินที่ไหลมารวมกันสามารถเก็บกักอยู่ในทะเลสาบได้

ในทะเลสาบตำหมิงหุ มีเกาะ ๖ เกาะ มีอยู่เกาะหนึ่งที่มีศาลากลางทะเลสาบ (หูซินถิง) ที่เกาะฉวินฟิงเซียงเต่า มีสวนบุปผชาติ มีวัดทางศาสนาเต๋า และศาลาแปดเหลี่ยมชื่อสี่เตี้ย ซึ่งมีประวัติว่าสร้างมา ๑,๔๐๐ กว่าปีแล้ว แต่ที่เห็นในปัจจุบัน คือ ศาลาที่สร้างขึ้นในสมัยจักรพรรดิคังซี ปีที่ ๓๒ มีประวัติ ๓๐๐ กว่าปีเท่านั้น ป้ายหน้าศาลาเป็นลายพระหัตถ์จักรพรรดิเฉียนหลง ช่างในจัดให้มีรูปคนตั้งเมืองจีหนานทุกยุคทุกสมัยรวม ๑๕ ท่าน คือ

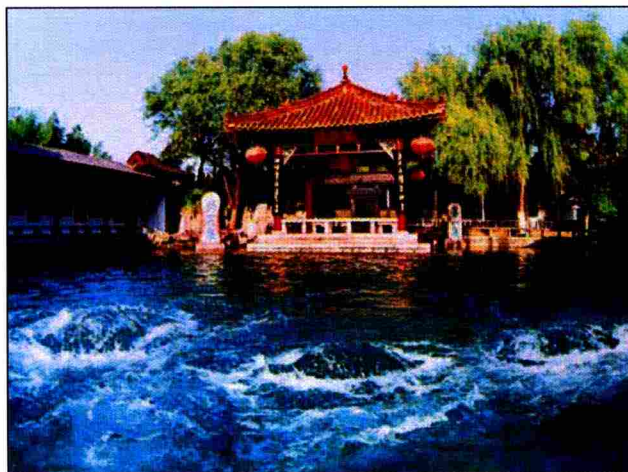
๑. โจวเหยียน สมัยจั้นกั๋ว ก่อน ค.ศ. ๒๖๕-๓๕๕ ปี เป็นนักปรัชญา
๒. ผู้เซิง สมัยราชวงศ์ฮั่น ในยุคที่ฉินสื่อหวงตี้ (จิ้นซีฮองเต้) ส่งเผาคัมภีร์ขงจื้อจนหมด แต่ท่านผู้นี้จำไว้ได้ ภายหลังท่องให้ผู้อื่นเขียน
๓. หลวงจิ้นอ้อจั้ง สมัยราชวงศ์ถัง (ค.ศ. ๖๓๕-๗๑๓) เป็นผู้นำคัมภีร์พุทธศาสนาจากอินเดียมา ๓๐๐ กว่าเรื่อง แปลได้ ๑๐๗ เรื่องก็ถึงแก่กรรมภาพ
๔. กวีเอกสี่ซิงเจ้า สมัยราชวงศ์ซ่ง (ค.ศ. ๑๐๘๔-๑๑๕๑) มีชื่อเสียงในด้านการแต่งบทกวีรักและโศก
๕. ซินซีจี (ค.ศ. ๑๑๔๐-๑๒๐๗) สมัยราชวงศ์ซ่ง เป็นกวีผู้รักชาติ
๖. ตู้เหรินเจี๋ย สมัยราชวงศ์จินหรือกิมก๊ก (ค.ศ. ๑๒๑๐-๑๒๘๐) เป็นนักแต่งบทขับสำหรับเล่นจิว
๗. จ้งหย่งเหา สมัยราชวงศ์หยวน (ค.ศ. ๑๒๗๐-๑๓๒๙) เป็นนักแต่งบทขับสำหรับเล่นจิว
๘. จ้งฉีเหยียน สมัยราชวงศ์หยวน (ค.ศ. ๑๒๘๕-๑๓๕๓) เป็นนักประวัติศาสตร์
๙. เป็นถง สมัยราชวงศ์หมิง เป็นกวี
๑๐. หลี่ไคเซียน (ค.ศ. ๑๕๐๒-๑๕๖๘) สมัยราชวงศ์หมิง เป็นผู้แต่งบทขับสำหรับเล่นจิว
๑๑. หลี่พานหลง สมัยราชวงศ์หมิง (ค.ศ. ๑๕๑๔-๑๕๗๐) เป็นกวีเอกและนักปกครอง
๑๒. อวี๋เซินสิง สมัยราชวงศ์หมิง (ค.ศ. ๑๕๕๙-๑๖๐๘) เป็นนักวิชาการ และเป็นเสนาบดี
๑๓. จ้งเออร์จื่อ สมัยราชวงศ์ซิง (ค.ศ. ๑๖๑๒-๑๖๗๘) เป็นนักวิชาการขงจื้อ
๑๔. หวังสื่อเจิน สมัยราชวงศ์ซิง (ค.ศ. ๑๖๓๔-๑๗๑๑) เป็นนักแต่งนวนิยาย
๑๕. ผู้ซ่งหลิง สมัยราชวงศ์ซิง (ค.ศ. ๑๖๔๐-๑๗๑๕) เป็นผู้เขียนเรื่องสั้น เรื่องผี เรื่องสัตว์แปลก ประชดประชันสังคมและคนจริงสมัยนั้น

ทั้งนี้ มีเรื่องต่างๆ เกิดขึ้นที่ศาลาสี่เตี้ยนี้มากมาย เรื่องหนึ่งเล่ากันว่า “ตู้ผู้” กวีเอกราชวงศ์ถัง มาถึงเมืองจีหนาน เหลียง นักเขียนลายมือพู่กัน เป็นเจ้าเมืองเป่ยไห่ ดีใจมากเชิญตู้ผู้และผู้มีชื่อเสียงทางวรรณศิลป์ ทั้งหลายมาชุมนุมกันที่ศาลาสี่เตี้ย แต่งกลอนกันอย่างสนุกสนาน เหลียงเจ้าเมืองวัย ๖๗ ปี ส่วนตู้ผู้เป็นหนุ่มฉกรรจ์อายุเพียง ๓๔ ปี ทั้งสองเป็นเพื่อนต่างวัยที่ศรัทธาซึ่งกันและกัน หรือเรื่องของจักรพรรดิเฉียนหลง ที่เสด็จมาที่ศาลานี้ถึง ๓ ครั้ง ครั้งที่ ๓ ที่ศาลาสี่เตี้ย ทรงพบหญิงสาวกำลังตีตีพินอยู่ในศาลา หญิงสาวผู้นี้หน้าตาสวยงามยิ่งกว่าหญิงงามสามพันในวัง ยิ่งเมื่อได้ทรงสนทนาก็ยิ่งถูกพระทัย หญิงสาวผู้นี้ชื่อ “อวี๋เหอ” เป็นลูกสาวผู้มีตระกูลในเมืองนี้ เป็นผู้รอบรู้ดนตรี บทกวี และความรู้อื่นๆ ทั้งสองได้โต้ตอบบอกรักกันด้วยบทกวีเสมอ หญิงสาวนางนี้เล่ากันว่า เป็นมารดาขององค์หญิงก้ามะละนั้นเอง

น้ำพุเป่าตูเฉวียน

น้ำพุเป่าตูเฉวียน ตั้งอยู่ที่เมืองจีหนาน ซึ่งเป็นเมืองเอกของมณฑลซานตง ภายในสวนสาธารณะเป่าตู คำว่าจีหนานนั้น จี แปลว่า น้ำ ไส หนาน แปลว่า ใต้ เมืองจีหนานเป็นเมืองที่ชาวจีนยอมรับว่าเป็น "เมืองแห่งน้ำพุ" ณ ที่แห่งนี้ "ทุกครอบครัวมีน้ำพุใช้ บ้านทุกหลังล้อมด้วยต้นหยาง" ทิวทัศน์อันสวยงามทำให้ชื่อเสียงของเมืองจีหนานเลื่องลือไปทั่วประเทศจีน จีหนานมีน้ำพุธรรมชาติกว่า ๗๒ แห่ง กระจัดกระจายไปทั่วเมือง น้ำพุเหล่านี้มีรูปลักษณ์แตกต่างกัน เช่น น้ำพุเงินจูเฉวียน (น้ำพุไข่มุก) ซึ่งที่ตาน้ำพุน้ำผุดบ้างหยุดบ้าง บ้างแรงบ้างเฉื่อย น้ำพุเฮยหู่เฉวียน (น้ำพุเสือดำ) ที่เสียงน้ำฟองดังก้องเหมือนเสือกำราม และน้ำพุฝีผา (น้ำพุพิณฝีผา เครื่องดนตรีพื้นเมืองชนิดหนึ่งของจีน)

น้ำพุเป่าตูเฉวียนซึ่งได้รับสมญานามว่า "น้ำพุอันดับหนึ่งใต้สวรรค์" เป็นน้ำพุที่มีชื่อเสียงมากที่สุด มีประวัติยาวนานกว่า ๒,๓๐๐ ปี คำว่า "เป่าตู" หมายถึง เต็นหรือกระโดด "เฉวียน" หมายถึง น้ำพุ ในช่วงที่มีน้ำมากที่สุดมีปริมาณน้ำ 24,000 ลูกบาศก์เมตร อุณหภูมิน้ำพุมีความสม่ำเสมอที่ประมาณ ๑๘ องศาเซลเซียส ตลอดทั้งปี น้ำพุจะฟ่น ออกมาแรงเสียงดังคล้ายฟ้าร้อง น้ำพุเป่าตูเฉวียนมีตาน้ำผุด ๓ จุด เป็นน้ำแร่อันดับ ๑ ในใต้หล้า น้ำใสสะอาดและมีรสออกหวาน สามารถชงน้ำชาเป็นสื่ออำพัน ในอดีตจักรพรรดิเฉียนหลงได้ทรงใช้น้ำแร่นี้เพื่อชงชาและได้ทรงตรัสว่า ชามีรสชาติดีกว่าน้ำที่ใช้ชงชาในวังหลวง

ภาพถ่ายน้ำพุเป่าตูเฉวียน

ภายในสวนสาธารณะเป่าตู นอกจากน้ำพุเป่าตูเฉวียนแล้วยังมีหอประวัติและผลงานของหลี่ซิงเจ้า ซึ่งเป็นกวีหญิงที่มีชื่อเสียงมาก ข้างหน้าหอประวัติมีลายมือของกัวมั่ววู่ที่เขียนไว้เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๙ ว่า "อี่ได้ฉือเหริน" แปลความว่า กวีผู้แต่งฉือแห่งยุค ข้างหน้าหอน้ำพุชู่วี่เฉวียนหรือน้ำพุล้างหยก กล่าวกันว่าเป็นที่กวีหลี่ซิงเจ้าเคยมาแต่งตัว หลี่ซิงเจ้าเป็นกวีหญิงชาวจีหนานผู้มีความสามารถในการแต่งฉือ บิดาของเธอเป็นนักอักษรศาสตร์ มีชื่อ ต่อมาเป็นลูกสะใภ้ของเสนาบดี สามีชื่อเจ้าหมิงเฉิง เป็นนักสะสมของเก่า หนังสือเก่าและนักอ่านจารึก นอกจากหลี่ซิงเจ้าจะเขียนบทกวีแล้วยังเขียนจีนสี่ลู่ รวบรวมจารึกบนโลหะและหิน (เล่มนี้เขียนกับสามี่) เมื่อสามี่ตายแล้วหลี่ซิงเจ้าต้องใช้ชีวิตที่ระหกระเหินและลำบาก บทกวีจึงออกมาในแนวเศร้า แต่ก็เป็นที่นิยมมาจนปัจจุบัน

ภาพถ่ายรูปปั้นของ “หลี่ ชิง เจ้า” กวีหญิงที่มีชื่อเสียงของเมืองจีหนาน

วันเสาร์ที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๖

คณะข้าราชการเดินทางไปยังเมืองไท่อาน เพื่อชมทัศนียภาพของภูเขาไท่ซาน

ภาพถ่ายคณะข้าราชการที่เยี่ยมชมทัศนียภาพ ณ ภูเขาไท่อาน

ภูเขาไท่ซาน หรือ ไท่อาน (จีน : 泰山; พินอิน : Tàì Shān) ได้รับการประกาศให้เป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ ในปี ค.ศ. ๑๙๘๗ ซึ่งมีความสำคัญทั้งทางด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเขตเมืองไท่อาน มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน ในฤดูหนาวภูเขาจะถูกปกคลุมด้วยน้ำแข็งและหิมะ ส่วนในฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วงจะปกคลุมด้วยผืนป่าเขียวชอุ่ม ภูเขาไท่ซานได้รับการขนานนามว่าเป็น "ภูเขาศักดิ์สิทธิ์แห่งประเทศจีน" และได้ชื่อว่าเป็น "ขุนเขาลูกแรกของจีน" ความยิ่งใหญ่และสง่างามของเขาไท่ซานได้กลายเป็นสัญลักษณ์พิเศษที่มีอิทธิพลต่อจิตใจของชาวจีนมานับแต่โบราณกาล ตามตำนานจีนเรื่องหนึ่งเล่ากันว่า สรรพสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งโลก ฟ้าและดินล้วนแล้วแต่มี "ผันกู่" ผู้มีฤทธิ์เดชเป็นผู้สร้าง ต่อมาภายหลังเมื่อ "ผันกู่" สวรรคตแล้ว ศีรษะ ร่างกายและแขนขาต่างก็กลายเป็นภูเขาศักดิ์สิทธิ์แห่งลัทธิเต๋า ๕ ลูก อันได้แก่

(๑) ไท่ซาน (Tai Shan) ยอดเขาทางตะวันออกในมณฑลซานตง มีความสูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ ๑,๕๔๕ เมตร สูงเป็นลำดับที่ ๓ ในบรรดา ๕ ขุนเขา ถือเป็นยอดเขาศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นราชาแห่งขุนเขาทั้งปวงและมีความสำคัญที่สุด และมีความเชื่อว่าเป็นยอดเขาที่กำหนดอายุและฐานะของบุคคล ความมีชื่อของภูเขาแห่งนี้ไม่ได้อยู่ที่ความสูงแต่เขาไท่ซานสูงด้วยศักดิ์และยศ

(๒) หัวซาน (Hua Shan) ถือเป็นยอดเขาแห่งธาตุทอง เงิน และเหล็ก ซึ่งเป็นยอดเขาหินแกรนิตสูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ ๒,๒๐๐ เมตร ในมณฑลซานซี ห่างจากเมืองซีอานมาทางตะวันออกเฉียงใต้ ๑๒๐ กิโลเมตร

(๓) เหิงซานเหนือ (Heng Shan) เป็นยอดเขาศักดิ์สิทธิ์แห่งพืชพันธุ์ ธัญญาหาร ตั้งอยู่ทางเหนือของมณฑลซานซี เป็นที่ตั้งของวัด ๑๘ แห่ง มีวัดเสวียนกง (Xuankong Temple) ตั้งอิงอยู่กับแนวผา อายุกว่า ๑,๔๐๐ ปี เป็นวัดที่มีชื่อเสียงที่สุดบนเขา

(๔) เหิงซานใต้ (Heng Shan) ถือเป็นยอดเขาแห่งธาตุไฟ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ห่างจากเมืองฉางซา ในมณฑลหูหนาน ซึ่งมีหิมะปกคลุมตลอดทั้งปี

(๕) ซงซาน (Song Shan) เป็นยอดเขาศักดิ์สิทธิ์แห่งการเลี้ยงสัตว์ ตั้งอยู่ในมณฑลเหอหนาน และเป็นที่ตั้งของวัดเส้าหลินอันโด่งดัง เขาซงซานประกอบด้วยยอดเขา ๓ ยอด ส่วนวัดเส้าหลินตั้งอยู่บนยอดเขาฝั่งตะวันตก ห่างจากเมืองลั่วหยางราว ๘๐ กิโลเมตร

สำหรับที่มาของความเชื่อที่ว่า เขาไท่ซานเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ก่อให้เกิดสรรพสิ่งต่าง ๆ ขึ้นบนโลกมนุษย์ เป็นสัญลักษณ์ของฟ้าและถือเป็นภาคหนึ่งของเทพเจ้าต่าง ๆ นั้น เนื่องจากความเชื่อตามลัทธิเต๋า ประกอบกับความเชื่อที่ว่าจักรพรรดิ หรือ ฮองเต้ คือ เทพบุตรจากสวรรค์และเมื่อมาจุติอยู่ในโลกมนุษย์แล้ว จะต้องประกอบพิธีเช่นไหว้ ๗ สิ่ง เพื่อรักษาอำนาจและบารมีของพระองค์ให้คงไว้ ได้แก่ ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ เมฆ ลม แผ่นดิน แม่น้ำ และเทือกเขาไท่ซาน บรรดาจักรพรรดิจีนในอดีต จึงได้ใช้ภูเขาไท่ซานเป็นสถานที่สำหรับประกอบพิธีบวงสรวง การวาระฟ้า ดิน และขุนเขา นับตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฉิน (๒๒๑ – ๒๐๒ ปีก่อนคริสตกาล) จนถึงสมัยราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์หมิง รวม ๗๒ รัชกาล โดยจักรพรรดิจะต้องเดินเท้าด้วยตนเอง ขึ้นเขาไปตามบันไดจำนวน ๖,๖๖๖ ขั้น เพื่อขึ้นไปทำพิธีบวงสรวง การที่พิธีบวงสรวงดังกล่าวได้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องเป็นธรรมเนียมปฏิบัติเป็นเวลาหลายพันปี จึงเกิดการเชื่อมโยงทางความคิดไปทั่วสังคมศักดินาของจีน จากพิธีบวงสรวงของจักรพรรดิในรัชกาลต่าง ๆ นี้เอง ภูเขาไท่ซานจึงมีฐานะศักดิ์สิทธิ์ อาจเทียบได้กับเทพเจ้า อีกทั้งยังกลายเป็นสัญลักษณ์ทางสังคมที่เต็มไปด้วยความสงบ การเมืองที่มั่นคง ประเทศที่เจริญรุ่งเรืองและชนชาติที่สามัคคีปรองดองกัน ดังนั้น จึงเป็นที่มาของคำกล่าวที่ว่า "เมื่อไท่ซานมีความสงบ ก็ส่งผลให้ทั่วประเทศมีความสงบสุข"

ทัศนียภาพของภูเขาไท่ซานขึ้นชื่อด้วยความยิ่งใหญ่ แนวเขามีความสลับซับซ้อน และเป็นแนวทิวขนาดใหญ่ มีต้นสนเขียวขจีแทรกอยู่ตามก้อนหินยักษ์ การเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวของกลุ่มเมฆหมอกเกิดเป็นทัศนียภาพที่ยิ่งใหญ่ของภูเขาไท่ซาน และในขณะเดียวกันก็มีความงดงามอ่อนไหวแฝงอยู่ด้วย การชมพระอาทิตย์ขึ้น เป็นอีกหนึ่งในทิวทัศน์ที่มีความมหัศจรรย์และเป็นสัญลักษณ์สำคัญของภูเขาไท่ซาน ในยามเช้าตรู่หรือเย็นย่ำที่มีเมฆหมอกหนาแน่น นักท่องเที่ยวมักจะขึ้นไปยืนอยู่บนยอดเขา มองไปทางทิศที่มีแสงสว่าง ซึ่งจะเห็นสายรุ้งรูปวงกลมที่มีสีฟ้าอยู่ชั้นในและสีแดงเรื่ออยู่รอบนอก มีเงาคนหรือเงาศีรษะอยู่ข้างในเหมือนรัศมีเหนือเศียรของพระพุทธเจ้า การปรากฏภาพรัศมีพระพุทธเจ้าที่เขไท่ซานเป็นผลจากการสะท้อนของแสง มักจะเกิดขึ้นในอากาศที่แสงสว่างรำไรและหมอกมัวระหว่างเดือนมิถุนายนถึงเดือนสิงหาคมทุกปี โดยเฉพาะช่วงที่พระอาทิตย์กำลังจะขึ้นหรือตก

บนภูเขาไท่ชานมีหินผาดั้งเรียงรายจำนวนมาก กวีจีนสมัยโบราณหลายท่านได้เคยมาจารึกบทกลอนมากมายไว้ที่ภูเขาแห่งนี้ จะเห็นได้จากการแกะสลักชื่อบนหินที่ตั้งอยู่บนภูเขาอย่างมากมาย บางชิ้นเป็นลายพระหัตถ์ของจักรพรรดิ บางชิ้นเป็นของนักปราชญ์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบทร้อยกรองที่ใช้ภาษางดงามตัวอักษรสวยงาม และแกะสลักอย่างวิจิตร ปัจจุบัน มีหินแกะสลักหลงเหลืออยู่ ๑,๖๙๖ แห่ง ในลักษณะที่เป็นศิลาจารึกและการแกะสลักบนหน้าผา อีกทั้งยังมีสิ่งก่อสร้างสมัยโบราณหลายแห่ง เช่น ซุ้มประตูหนานเทียนเหมิน หรือ ประตูทางใต้แห่งเส้นทางสวรรค์ ซึ่งถือว่าเป็นทางเข้าสู่อาณาจักรเทพเจ้าออมตะที่พำนักอยู่บนยอดเขาแห่งนี้ วัดปี้เสี่ย หรือวัดองค์หญิงแห่งเมฆสีฟ้า ซึ่งเชื่อกันว่าองค์หญิงองค์นี้เป็นธิดาของเทพเจ้าแห่งไท่ชาน และเชื่อว่าเป็นเทพธิดาผู้ประทานบุตร นักท่องเที่ยวมักจะเดินทางมาสักการะและขอพรให้มีบุตรหรือขอให้บุตรหลานมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์

ปัจจุบันรัฐบาลจีนได้ส่งเสริมให้ภูเขาไท่ชานเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญ และได้สร้างกระเช้าไฟฟ้าเพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ได้มีโอกาสขึ้นถึงด้านบนของยอดเขาไท่ชานได้รวดเร็วขึ้น ส่งผลให้เกิดรายได้แก่รัฐบาลจำนวนมาก โดยสร้างกระเช้าไฟฟ้าจากตอนกลางของภูเขาหรือที่เรียกว่าจุด "จงเทียนเหมิน" ไปจนถึงจุด "หนานเทียนเหมิน" ซึ่งเป็นทางขึ้นเขาที่สูงชัน จากนั้นเมื่อลงจากกระเช้าไฟฟ้าแล้วสามารถเดินขึ้นเขาไปยังบริเวณซุ้มประตูหนานเทียนเหมินเพื่อเดินขึ้นไปตามบันไดสู่ยอดเขาไท่ชาน

ภาพถ่ายทัศนียภาพบนภูเขาไท่ชาน

- งานเลี้ยงต้อนรับของรัฐบาลเมืองจีหนิง

ภาพถ่ายงานเลี้ยงต้อนรับคณะข้าราชการไทยของรัฐบาลเมืองจีหนิง

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ “เมืองจีหนิง”

เมืองจีหนิงเป็นเมืองที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่า ๗,๐๐๐ ปี และเป็นเมืองต้นกำเนิดแห่งนักปราชญ์ที่ยิ่งใหญ่มากมาย เช่น ขงจื๊อ เม่งจื๊อ เป็นต้น โดยเฉพาะเป็นเมืองบ้านเกิดของขงจื๊อ และมีสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับขงจื๊อ อาทิ วัดขงจื๊อ (Confucius Temple) จวนตระกูลขงจื๊อและสุสานขงจื๊อ (Confucius Mansion and Confucius Cemetery) ซึ่งสถานที่เหล่านี้ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกจากองค์การยูเนสโก (UNESCO) ปัจจุบัน เมืองจีหนิงได้รับการอนุรักษ์ให้คงลักษณะของเมืองเก่าเอาไว้เหมือนในอดีต

เมืองจีหนิงตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของมณฑลซานตง แบ่งเขตการปกครองออกเป็น ๑๒ เขต ครอบคลุมพื้นที่ ๑๑,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร มีประชากรประมาณ ๗,๕๖๐,๐๐๐ คน มีการคมนาคมและการขนส่งที่สะดวก โดยมีคลองตั๋ยุ่นเหอ (Grand Canal) ไหลผ่านเมือง ซึ่งเป็นคลองที่องค์ฮ่องเต้สุยหยางตี้ รัชกาลที่ ๒ ของราชวงศ์สุยสั่งให้ขุดขึ้น เพื่อเชื่อมดินแดนทางเหนือกับทางใต้ จากปักกิ่งมายังหางโจว มีรถไฟสายเซี่ยงไฮ้ - กรุงปักกิ่ง และสายกรุงปักกิ่ง - เกาลุน วิ่งผ่านเมืองจากทิศเหนือไปยังทิศใต้ และรถไฟสายหยานโจว - ลีอู่จิว (Yanzhou-Shijiu) รถสาย จีหนิง - ซินเซียง วิ่งผ่านเมืองจากทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตก มีจุดเชื่อมต่อของทางหลวงแห่งชาติหมายเลข ๑๐๔ ตัดกับทางหลวงแห่งชาติหมายเลข ๓๒๗ มีสนามบินจีหนิง ซึ่งมีเที่ยวบินให้บริการจากปักกิ่ง จีหนาน ซิงเต่า เซี่ยงไฮ้ และกวางโจว

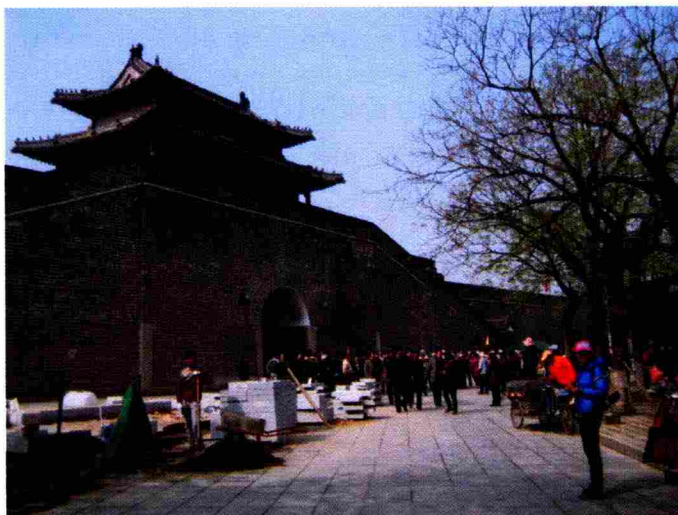
ในนามของสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำเมืองจีหนิง มีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้ต้อนรับคณะผู้แทนไทย และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีระหว่างไทย-จีนในครั้งนี้ จะบรรลุวัตถุประสงค์และเกิดมิตรภาพระหว่างไทย - จีนอย่างยั่งยืน และหวังว่าจะเกิดความร่วมมือทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมต่อไป

วันอาทิตย์ที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๖

คณะข้าราชการเดินทางเยี่ยมชมบ้านเกิดของท่านขงจื๊อ ณ อำเภอฉวีฟู่

ซานตง มีคำโบราณที่ถูกนำมาใช้เพื่อเป็นนิยามอยู่ว่า เป็นเมือง “หนึ่งเขา หนึ่งน้ำ หนึ่งปราชญ์” ฉวีฟู่ (Qufu) เป็นเมืองที่ได้สมญาว่า “สถานที่ศักดิ์สิทธิ์” ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของมณฑลซานตง และเป็นเมืองบ้านเกิดของขงจื๊อ มหาปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ของจีนผู้มีอิทธิพลต่อพื้นฐานความคิดและวิถี ศาสนาและสุสานขงจื๊อรวมทั้งคฤหาสน์ของตระกูลข่ง คือ แหล่งมรดกโลกที่ตั้งอยู่ในเมืองฉวีฟู่ มณฑลซานตง ประเทศจีน สร้างขึ้นในปี พ.ศ. ๑๐๒๑ (ค.ศ. ๔๗๘) เพื่อระลึกถึงขงจื๊อ นักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ของจีน หมู่อาคารและสิ่งก่อสร้างทั้งหลายนี้ได้ถูกทำลายและสร้างขึ้นเพิ่มเติมใหม่เรื่อยมาในช่วงระยะเวลาอันยาวนานหลังจากการสร้างครั้งแรก

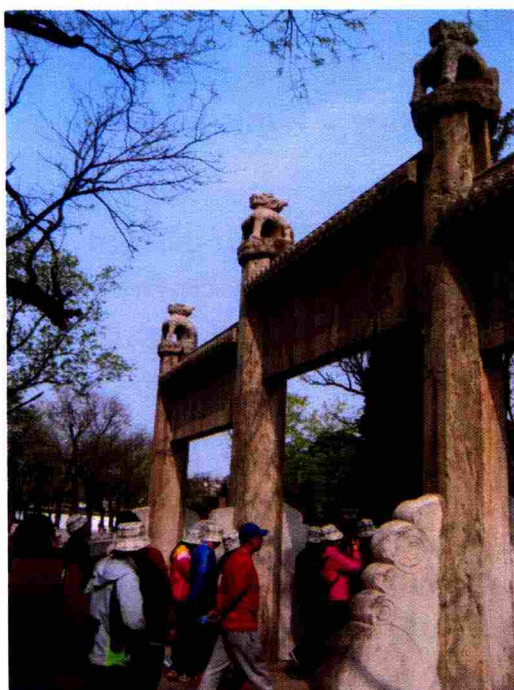
ศาลขงจื๊อ สุสาน และคฤหาสน์ของตระกูลข่ง ได้รับลงทะเบียนเป็นมรดกโลก ในการประชุมคณะกรรมการมรดกโลกสมัยสามัญครั้งที่ ๑๘ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ (ค.ศ. ๑๙๙๔)

ภาพถ่ายคฤหาสน์ตระกูลข่ง

- คฤหาสน์ตระกูลข่ง (Kong Family Mansion)

ข่งฟู (Kongfu) หรือ คฤหาสน์ตระกูลข่งเป็นบ้านเกิดของขงจื้อและเป็นที่พำนักของลูกหลานตระกูลข่ง ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของเข่าไท่ซาน และอยู่ทางด้านตะวันออกของวัดขงจื้อคฤหาสน์ข่งจื้อสร้างขึ้นเมื่อสมัยราชวงศ์ซ่งและราชวงศ์จิน (ค.ศ.ที่ ๑๒ - ค.ศ.ที่ ๑๓) จนถึง ค.ศ.ที่ ๑๖ ในสมัยราชวงศ์หมิงเป็นสถาปัตยกรรมแบบคลาสสิกของจวนเจ้าผู้ครองที่ดินตระกูลสูงศักดิ์ ในยุคสังคมนักคิดนา โดยมีพื้นที่กว้างประมาณ ๕๐,๐๐๐ ตารางเมตร และมีจำนวนห้องภายในคฤหาสน์กว่า ๕๐๐ ห้อง ด้านหน้าเป็นห้องโถง ใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติราชการ ด้านหลังใช้ประกอบกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ตกแต่งด้วยศิลปะแบบราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ซิง ภายในคฤหาสน์ได้เก็บสะสมเอกสารประวัติศาสตร์ เสื้อผ้าอาหารณ์และข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวของตระกูลข่งในสมัยต่าง ๆ รวมทั้งวัตถุโบราณอันมีคุณค่าเป็นจำนวนมาก คฤหาสน์ตระกูลข่งได้รับการบูรณะปรับปรุงซ่อมแซมมาโดยตลอด

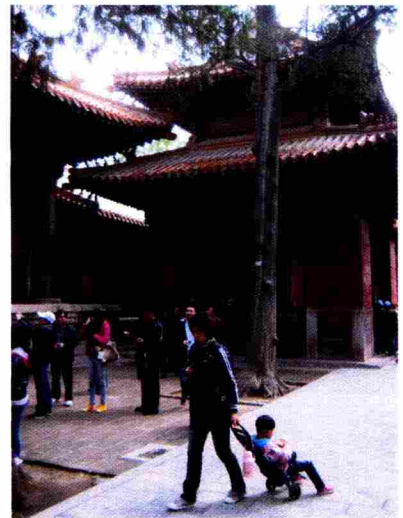
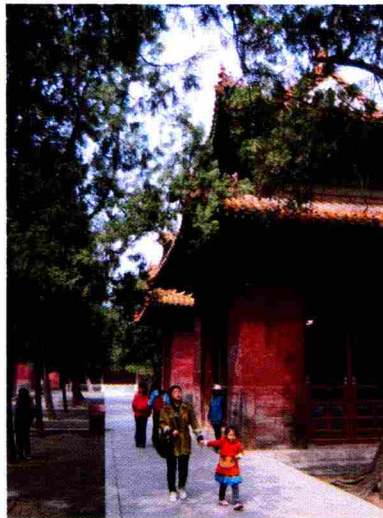
ภาพถ่ายประตูทางเข้าศาลเจ้าขงจื้อ ซึ่งนำไปสู่วิหารและลาน ๙ ชั้น

- ศาลเจ้าขงจื้อ (Temple of Confucius)

ข่งเมี่ยว หรือ ศาลเจ้าขงจื้อ ตั้งอยู่ใจกลางเมืองฉิวฟู เคยเป็นที่พักของขงจื้อก่อนจะมีการปรับปรุงเป็นศาลเจ้าเมื่อปี ๔๗๘ ปีก่อนคริสตกาล หรือ ๑ ปีหลังจากที่ขงจื้อเสียชีวิตลงนับเป็นศาลเจ้าขนาดใหญ่ในยุคโบราณของจีน และเป็นสถานที่ที่ใช้ประกอบพิธีเช่นไหว้ขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศจีน

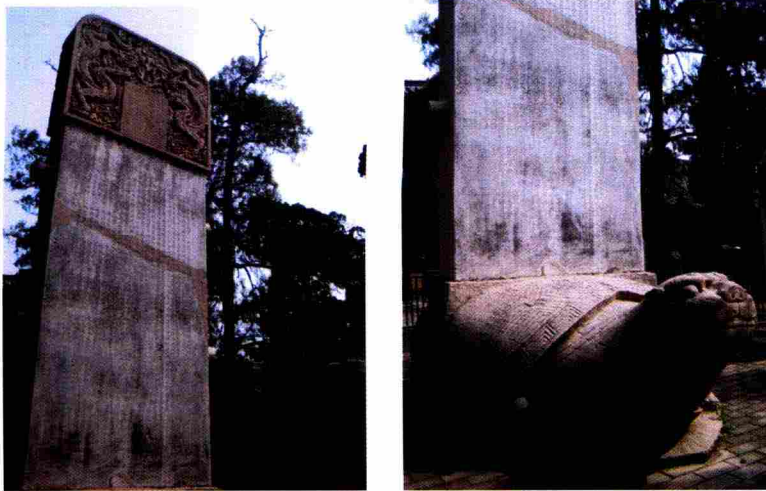
ศาลเจ้าขงจื้อเมื่อแรกสร้างนั้นมีอาคารเพียงแค่ ๓ หลัง แต่จักรพรรดิสมัยต่างๆ ของจีนได้ขยายการก่อสร้างอาคารเรื่อยมา จนกระทั่งต้นคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ จักรพรรดิหย่งเจิ้งแห่งราชวงศ์ชิงได้โปรดให้บูรณะศาลขงจื้อครั้งใหญ่จนทำให้ตัวศาลมีขนาดใหญ่เท่าสภาพในปัจจุบัน โดยนับเป็นกลุ่มสิ่งก่อสร้างสมัยโบราณที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศจีน เพียงแต่มีขนาดเล็กกว่าพระราชวังต้องห้ามในกรุงปักกิ่งเท่านั้น

ศาลขงจื้อมีความยาวจากใต้สู่เหนือกว่า ๑,๐๐๐ เมตร มีพื้นที่กว้างประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ ตารางเมตร จากด้านหน้าสู่ด้านหลังมีวิหาร ๙ ชั้นและลาน ๙ ชั้น โดยมีซุ้มประตูของวิหารเป็นชั้นๆ ประกอบด้วยทางเดิน ๓ ประตู ประตูกลางจะเปิดเฉพาะเวลาจักรพรรดิเสด็จ รับพระบรมราชโองการ หรือมีพิธีใหญ่

ภาพถ่ายวิหารต้าเฉิง วิหารประธานที่เป็นสิ่งก่อสร้างที่สำคัญที่สุดในศาลขงจื้อ

ภายในศาลขงจื้อประกอบด้วยวิหารต่างๆ โดยวิหารต้าเฉิงซึ่งเป็นวิหารประธานนับเป็นสิ่งก่อสร้างที่สำคัญที่สุดในศาลขงจื้อ วิหารหลังนี้สูง ๓๐ เมตร กว้างกว่า ๕๐ เมตร มุงหลังคาด้วยกระเบื้องเคลือบสีเหลือง ซึ่งเป็นสีเฉพาะของวัดและจักรพรรดิเท่านั้น มีทั้งหมด ๙ ห้องและด้านหน้าของวิหารประธานก็มีประตู ๕ ชั้น ตามระบบสังคมศักดินานิยมของจีน ซึ่งเลข ๙ และเลข ๕ ต่างก็เป็นตัวเลขที่ใช้ได้เฉพาะจักรพรรดิเท่านั้น ยกเว้นแต่ศาลขงจื้อเพียงแห่งเดียว ภายในวิหารต้าเฉิงมีเสาหินที่มีรูปมังกรจำนวน ๑,๒๙๖ ตัวสลักล้อมรอบอยู่ที่เสา ๒๘ ต้นในบริเวณดังกล่าวมีหลักศิลาจารึกคำสอนของขงจื้ออยู่ ๑๐ หลัก ซึ่งต่างก็สร้างขึ้นด้วยหินก้อนใหญ่สูง ๖ เมตร เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑ เมตร บนฐานเสาเป็นฐานบัวรองรับด้วยสัตว์ประหลาดที่เรียกว่า “ตัวปี่ซี” หรือเต่าหัวมังกร ซึ่งเป็นลูกมังกรตัวแรก (องค์ชายใหญ่) ในบรรดาลูกมังกรทั้ง ๙ ตัว เป็นสัตว์ลึกลับที่สามารถจัดสิ่งเลวร้ายต่างๆ ได้ มีลักษณะหัวหาญ จึงนิยมนำมาใช้เป็นสัตว์ที่เป็นฐานรองหลักศิลา หรือจารึกต่างๆ ซึ่งสัญลักษณ์นี้จะนำมาประดับได้เฉพาะบ้านเสนาบดีผู้ใหญ่เท่านั้น

ภาพถ่ายศิลาจารึกที่มีฐานเป็นรูปเต่า หนึ่งในสัตว์สิริมงคลของชาวจีน

ภายในศาลขงจื้อยังมีศิลาจารึกสมัยต่าง ๆ กว่า ๒,๐๐๐ แผ่น เป็นป่าศิลาจารึกที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของจีน เฉพาะศิลาจารึกด้วยลายพระหัตถ์จักรพรรดิก็มีถึงกว่า ๕๐ แผ่นนอกจากนี้ ยังมีต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งเชื่อกันว่าขงจื้อเป็นผู้ปลูก โดยสองข้างต้นไม้มีป้ายสรรเสริญคุณงามความดีและการเผยแพร่ความคิดของขงจื้อ

ประวัติของขงจื้อ

ขงจื้อ เป็นบุคคลจริงในประวัติศาสตร์ เกิดเมื่อ ๒๕๖๐ ปีก่อน (๕๕๑ ปีก่อนคริสต์ศักราช) ในรัฐหลู่ หรือในปัจจุบันคือ เมืองฉวี่ฟู มณฑลซานตงของประเทศจีน ขงจื้อเดิม แซ่ ‘ข่ง’ ชื่อ ‘ชิว’ ถือเป็นนักคิดและนักปรัชญาสังคมที่มีชื่อเสียงที่สุดของจีน โดยคำสอนของขงจื้อนั้นครอบคลุมตั้งแต่เรื่องศีลธรรมจรรยา แนวทางการประพฤติปฏิบัติในการใช้ชีวิต ไปจนถึงคุณธรรมและศีลธรรมในการปกครองประเทศเลยทีเดียว

อิทธิพลของคำสอนของขงจื้อนั้นถูกพัฒนาและปรับปรุงโดยผู้สืบทอดรุ่นต่อๆ มา จนกลายเป็นลัทธิขงจื้อ หรือที่ภาษาจีนเขาเรียกว่า แนวทางของลัทธิหฺรู โดยมี ‘เมิ่งจื้อ’ เป็นหนึ่งในผู้สืบทอดคนสำคัญที่สุดคนหนึ่งของลัทธินี้ ทั้งนี้ลัทธิขงจื้อนั้นเคยแผ่อิทธิพลไปทั่วแถบภูมิภาคเอเชียตะวันออกและมีนัยสำคัญในประเพณีวัฒนธรรม จีน เกาหลี ญี่ปุ่น รวมถึงเวียดนาม ยาวนานกว่า ๒,๐๐๐ ปี

สิ่งพิมพ์รัฐบาล สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

ในแง่ของการศึกษา นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันชาวจีนยึดถือ ‘ขงจื้อ’ ว่าเป็นนักการศึกษา ผู้ยิ่งใหญ่ของจีน เนื่องจากขงจื้อเป็นคนแรกที่กล่าวว่า “การศึกษาไม่มีชนชั้น” ตั้งแต่สองพันกว่าปีก่อน โดยแนวคิดดังกล่าวนี้เองทำให้ขงจื้อก่อตั้งโรงเรียนเอกชนของตัวเองขึ้นมาเป็นแห่งแรกและเปิดรับลูกศิษย์โดยไม่สนใจว่าคนๆ นั้นจะมาจากชนชั้นใด ว่ากันว่าตลอดชีวิตขงจื้อรับศิษย์กว่าสามพันคน โดยในสามพันคนนั้นมีผู้ที่ถือว่าเป็นศิษย์เอกอยู่จำนวน ๗๒ คน ด้วยเหตุนี้การเปิดโรงเรียนรับลูกศิษย์ของขงจื้อจึงถือได้ว่าเป็นการปฏิวัติแนวคิดทางการศึกษาครั้งใหญ่หลวง ซึ่งก่อให้เกิดการพัฒนาต่างๆ ในเชิงศาสตร์และศิลป์ ผลักดันวิวัฒนาการทางความคิด ก่อให้เกิดวิทยาการต่างๆ ตามมา จนทำให้ประเทศจีนในอดีตกลายเป็นสังคมอารยะและสามารถสืบทอดวัฒนธรรมของตนมาได้อย่างต่อเนื่องนานหลายพันปี

ในโลกปัจจุบัน แม้คำสอนเกี่ยวกับการศึกษาของขงจื้อและลัทธิขงจื้อหลายๆ เรื่องจะดูเป็นสิ่งที่ล้าหลัง ไม่เท่าทันยุคสมัย และไม่เหมาะสมกับสภาพสังคม แต่หากได้ศึกษาให้ละเอียดก็จะพบได้ว่า คำสอนจำนวนไม่น้อย ให้แง่คิดในเรื่องของการใช้ชีวิตส่วนตัว ชีวิตครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูบุตร ไปจนถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวเรากับสังคมโดยรอบ ได้อย่างดี

คติพจน์และสิ่งที่ได้รับจากการศึกษาดูงาน ณ บ้านเกิดขงจื้อมีคุณค่าแก่ชีวิตมากมาย สิ่งที่สำคัญ คือ คำสอนที่ได้จากหอมโนธรรมและหอบัญญา

คุณธรรมทั้ง ๘ ที่ได้จากหอมโนธรรม คือ

๑. ซื่อ คือ ความกตัญญู เพราะความกตัญญูทำให้ฟ้าดินซาบซึ้ง
๒. ตี คือ พี่น้องรักใคร่ปรองดอง
๓. จง คือ ความจงรักภักดี
๔. ซิง คือ ความมีสัจจะ
๕. หลี คือ ความมีจริยธรรม
๖. อี้ คือ ความมีมโนธรรม ความสันโดษ มั่นน้อย
๗. เหลียน คือ สุจริตธรรม ไม่คดโกง
๘. ฉวี้ คือ มีความละเอียดรอบาป ตามคติพจน์ที่ว่า “ทำชั่วจะไม่มีใครรู้ได้อย่างไร ในเมื่อฟ้ารู้ดินรู้ เจ้าก็รู้ ข้าก็รู้”

หอบัญญา เป็นเรื่องราวของคนที่มีวิริยะในการศึกษาเล่าเรียน ดังนี้

๑. เลี้ยงหมู/เลี้ยงวัวไปด้วย อ่านหนังสือไปด้วย
๒. ในสมัยก่อน เทียนมีราคาแพง บ้านของตนไม่มีแสงไฟ จึงได้เจาะรูที่ฝาของข้างบ้านเพื่ออ่านหนังสือ
๓. คนตาบอดให้คนอื่นอ่านหนังสือให้ฟัง
๔. มัดหิ้งห้อยเพื่ออาศัยแสงไฟในการอ่านหนังสือ
๕. ไม่มีใครแก่เกินเรียน
๖. ใช้แสงจันทร์ที่สะท้อนจากหิมะในการอ่านหนังสือ
๗. ไม่มีเงินซื้อกระดาษมาหัดเขียน จึงใช้วิธีการเขียนที่ทรายแล้วจำเอา
๘. กลัวว่าตนเองจะสัปหงกเมื่ออ่านหนังสือ จึงใช้เส้นผมของตนเองมัดไว้กับช้อนบ้าน จะได้อ่านหนังสือได้ตลอดคืน
๙. ตัดฟันไปอ่านหนังสือไปด้วย
๑๐. เขียนจนแท่งฝนหมึกทะลุ
๑๑. เอาเสื้อไปแลกหนังสือมาอ่าน เป็นต้น

ตัวอย่างข้างต้นทำให้บุคคลธรรมดาซึ่งปกติไม่มีโอกาสเรียนหนังสือ ได้มีหนทางในการศึกษาเล่าเรียนเพิ่มขึ้น การศึกษาในสมัยของขงจื๊อจึงมีได้จำกัดอยู่เพียงแวดวงของบุคคลชั้นสูงอีกต่อไป สำหรับชาวจีนแล้วขงจื๊อ คือ ครูคนแรกของทุกคน

วันจันทร์ที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๖

● งานเลี้ยงรับรองคณะศึกษาดูงานจากรัฐสภาไทย โดยสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำเมืองจ้าวจวง (Zaozhuang) มณฑลซานตง (Shandong)

ผู้อำนวยการ ดิง ได้กล่าวต้อนรับคณะข้าราชการไทยที่เดินทางมาศึกษาดูงานว่า เมืองจ้าวจวงเป็นเมืองวัฒนธรรมที่มีความรุ่งเรืองมากกว่า ๑,๗๐๐ ปี มีโบราณสถานที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการมีประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับแม่น้ำที่มีคุณค่า มีความสำคัญทั้งทางสังคม วัฒนธรรม และทางเศรษฐกิจคือ แม่น้ำต้ายูนเหอ จะเห็นได้ว่าจะมีความสำคัญคล้ายกับแม่น้ำเจ้าพระยาของประเทศไทย แต่แม่น้ำต้ายูนเหอจะมีความแตกต่างจากแม่น้ำเจ้าพระยา คือ เป็นแม่น้ำที่เกิดจากการขุดของแรงงานมนุษย์ มิใช่แม่น้ำที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติอย่างแม่น้ำเจ้าพระยา

เมืองจ้าวจวงตั้งอยู่ทางตอนใต้ของมณฑลซานตง มีอาณาเขตติดต่อกับเมืองจีหนิง (Jining) ทางทิศตะวันตกและทิศเหนือ ติดต่อกับเมืองหลินอี้ (Linyi) ทางทิศตะวันออกติดต่อกับมณฑลเจียงซู (Jiangsu) ทางทิศใต้ แบ่งการปกครองออกเป็น ๕ เขต คือ Shizhong District, Xuecheng District, Shanting District, Yicheng District และ Tai'erzhuang District และ ๑ เขตนครบาล คือ Tengzhou City มีประชากรโดยประมาณ ๓,๘๐๐,๐๐๐ คน มีระดับการพัฒนาเศรษฐกิจอยู่ในระดับกลางถึงสูง เมื่อเทียบกับเมืองอื่นๆ ในประเทศจีนนั้น เมืองจ้าวจวงถือว่ามี การติดต่อกับประเทศไทยในหลายๆ ด้าน โดยผู้นำในระดับต่างๆ ของเมืองจ้าวจวงได้มีการเดินทางเยือนที่ไทยอยู่บ่อยครั้ง จึงทำให้ความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างไทยกับเมืองจ้าวจวงเติบโตอย่างรวดเร็ว ซึ่งปัจจุบันในเขตพื้นที่พัฒนาเศรษฐกิจใหม่ของเมืองจ้าวจวงได้มีนักธุรกิจไทยเข้าร่วมลงทุนอยู่ด้วย นอกจากนี้นายกสมาคมอุตสาหกรรมไทยได้มีการลงนามทำข้อตกลงร่วมกัน (MOU) กับนักธุรกิจชาวจีน จึงสามารถเอื้อประโยชน์ให้กับเมืองจ้าวจวงเป็นอย่างมาก

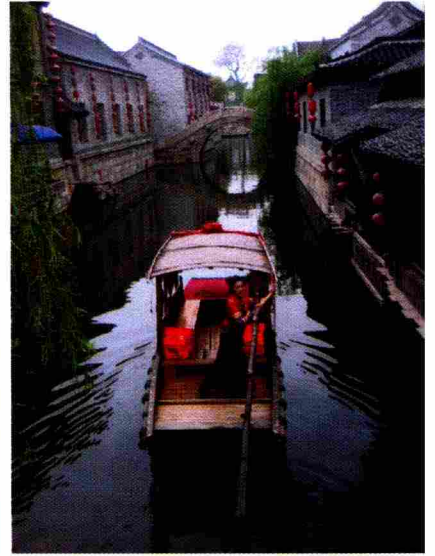
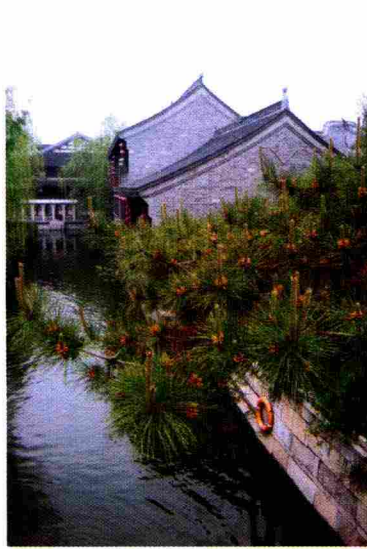
จากที่ได้กล่าวในตอนต้นว่าเมืองจ้าวจวงเป็นเมืองที่มีโบราณสถานที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ เมืองโบราณไทเอ้อจวง (Tai'erzhuang ancient town) ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นศูนย์ขนส่งทางน้ำเนื่องจากในอดีตการขนส่งสินค้าระหว่างเมืองยังใช้แรงงานสัตว์ คือ ม้า ลา ซึ่งทำให้บรรทุกของได้น้อย ใช้ระยะเวลาขนส่งนาน จึงได้มีการขุดคลองขึ้น ผลของการขุดคลองดังกล่าวจึงเป็นการพัฒนาอย่างก้าวกระโดด เพราะเป็นรูปแบบการขนส่ง การคมนาคมที่มีความสะดวก รวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งการมาเยือนของคณะศึกษาดูงานจากรัฐสภาไทยจะได้เห็นถึงความสำคัญของโบราณสถานดังกล่าว โดยได้มีคำกล่าวไว้ว่าหากต้องการศึกษาวัฒนธรรมของชาวจีนสามารถแบ่งออกเป็น ๓ ชั้น คือ หากไปดูงานที่เมืองปักกิ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมชนชั้นกษัตริย์ หากไปดูงานที่เมืองฉิวฟูสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมชนชั้นขุนนาง หากดูงานที่เมืองจ้าวจวงจะได้เห็นถึงวัฒนธรรมระดับสามัญชน โดยหวังว่าการมาศึกษาดูงานของคณะผู้แทนจากรัฐสภาไทยจะเพิ่มความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนในด้านการค้าการลงทุนให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นต่อไป

นายสมพล วณิชพันธุ์ หัวหน้าคณะศึกษาดูงานรัฐสภาไทย ได้กล่าวตอบว่า ขอขอบคุณในไมตรีจิตสำหรับการเลี้ยงรับรองของสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำเมืองจ้าวจวง ขอขอบคุณที่ได้พาชมสถานที่สำคัญๆ และได้มีการเรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศจีน ขอขอบคุณที่ได้เปิดโอกาสให้นักลงทุนชาวไทยเข้ามาร่วมลงทุนในประเทศจีน ในฐานะข้าราชการอาจไม่มีโอกาสได้เข้ามาลงทุนมากนัก แต่จะประชาสัมพันธ์เชิญชวนให้นักธุรกิจ

ชาวไทยให้เข้ามาร่วมลงทุนในประเทศจีนให้มากขึ้นเพื่อเป็นการกระชับความสัมพันธ์ของทั้ง ๒ ประเทศให้แน่นแฟ้นมากขึ้นต่อไป

วันอังคารที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๖

คณะข้าราชการเดินทางเยี่ยมชมเมืองโบราณไถเอ่อจวง ณ อำเภอจ้าวจวง และเดินทางสู่อำเภอจูเจียง

ภาพถ่ายทัศนียภาพ ณ เมืองโบราณ ไถเอ่อจวง

เมืองโบราณไถเอ่อจวง ตั้งอยู่ ณ อำเภอจ้าวจวง มณฑลซานตง เป็นเมืองศูนย์รวมของพ่อค้าแม่ค้าในการค้าขาย ถูกสร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์สุย ต่อเนื่องมายังราชวงศ์ถัง และเฟื่องฟูในสมัยราชวงศ์ซิง ต้นกำเนิดของเมืองโบราณแห่งนี้เกิดขึ้นจากในรัชสมัยราชวงศ์สุย มีจักรพรรดินามว่า “สุยหยางตี้” พระองค์ทรงชื่นชอบการล่องเรือท่องเที่ยว จึงได้มีการสั่งให้ใช้แรงงานคนขุดคลองขึ้นตั้งแต่เมืองปักกิ่ง มาจนถึงทางโจว (ซีหู) โดยคลองดังกล่าวถือเป็นคลองชลประทานที่มีความสำคัญในการขนส่ง และซึ่งถือว่าไถเอ่อจวงเป็นคลองที่มีความเก่าแก่ที่สุดคลองหนึ่ง

ที่มาของชื่อ “ไถเอ่อจวง” นั้นมาจากท้องน้ำบริเวณนี้มีความกว้าง และมีทรายไหลมารวมกันเยอะ เพื่อไม่ให้ทับถมจนปิดทางน้ำจนกลายเป็นลานกว้าง คำว่า “ไถ” หมายถึง “ทับถม” ส่วนคำว่า “เอ่อ” นั้น มาจากเสียงท้ายของคนปักกิ่ง หรือพ่อค้าชาวปักกิ่งที่มาทำการค้าขายที่นี่บ่อยมาก โดยขนส่งสินค้าจากทางใต้ขึ้นไปทางเหนือ โดยเมื่อพูดจะออกเสียง “เอ่อ” ลงท้ายคำ ดังนั้น จากคำว่า “ไถจวง” จึงกลายมาเป็น “ไถเอ่อจวง” มาจนถึงปัจจุบัน

ในยุคอดีต ประเทศญี่ปุ่นได้เข้ามาบุกกรุกพื้นที่แห่งนี้ และได้ใช้ระเบิดทำลายพื้นที่จนได้รับความเสียหายเกินกว่าที่จะเยียวยาได้ กระทั่งปี ค.ศ. ๒๐๐๘ (ปีที่จัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก) คณะกรรมการกลางของไถเอ่อจวง ได้มีมติที่จะให้เรือถอนซากปรักหักพังเพื่อสร้างบ้านเมืองขึ้นใหม่ แต่ในขณะที่ขุดรื้อกลับพบซากปืน ระเบิด จึงได้มีการศึกษาค้นคว้าทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพื้นที่บริเวณนี้ จึงทำให้ทราบว่าแม่ทัพของจีนในสมัยที่ญี่ปุ่นยกทัพเข้ามาบุกกรุก นามว่า “หลี่จิงเหริน” ซึ่งเป็นสมาชิกของพรรคก๊กมินตั๋ง ได้ยอมสละชีพเพื่อปกป้องไถเอ่อจวง แต่ก็ไม่สามารถป้องกันได้จนโดนกองทัพญี่ปุ่นตีเมืองแตก อันเนื่องมาจากญี่ปุ่นมีความต้องการครอบครองแหล่งถ่านหินในบริเวณนี้ ซึ่งภายหลังจากการสร้างชาติจีนใหม่ ก็มีความต้องการขุดถ่านหินดังกล่าวมาใช้จึงทำให้แผ่นดินยุบจนเกิดเป็นแหล่งน้ำธรรมชาติ ในภายหลังรัฐบาลจึงได้ขุดเซยให้ประชาชนในพื้นที่โดยรอบที่ดินและพื้นที่เลี้ยงปลา และสัตว์น้ำจืดอื่นๆเพื่อเป็นการพยุงทางเศรษฐกิจของประชาชนที่อยู่ที่นี่ ปัจจุบันที่นี่

ถือเป็นเมืองถ่านหินที่ใหญ่เป็นอันดับ ๒ ของสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยได้รับการขนานนามว่า “เล็งเหยียน” (“เล็ง” หมายถึง แคว้นเล็ง “เหยียน” หมายถึง หินภูเขาไฟ)

เมืองโบราณไถเอ่อจวงมีพื้นที่ประมาณ ๔๐,๐๐๐ ตารางเมตร เป็นศูนย์รวมของสถาปัตยกรรมแบบจีนตอนใต้ซึ่งมีความสวยงามมาก และยังคงรูปแบบดั้งเดิมไว้มีแม่น้ำลอดผ่านสะพานและบ้านริมคลองอยู่ เมืองโบราณแห่งนี้มีการจัดวางผังเมืองที่ดี ผ่านการบูรณะแล้วโดยมีรูปแบบเมืองโบราณ มีสโลแกนว่า “เป็นสถานที่ๆ ค้นหาความฝัน ความหวังของเราว่าต้องการให้เป็นเช่นไร”

ในสมัยราชวงศ์ชิงอาชีพการทำรองเท้าเป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมมากที่สุด และนี่ในตอนกลางคืนมีทัศนียภาพที่สวยงามมาก และสินค้าขึ้นชื่อของที่นี่ก็คือ ไข่เป็ดแปด

โปรแกรมฮิตที่มาที่นี่แล้วต้องทำก็คือ “นั่งเรือแจวชมวิว” การเป็น“เมืองท่องเที่ยว” ทำให้รัฐบาลท้องถิ่นเข้ามาจัดระเบียบหมู่บ้าน และทิวทัศน์ให้เข้าที่เข้าทาง รวมทั้งชาวบ้านประมาณ 4,000 ชีวิต ที่เปลี่ยนอาชีพจากการทำการเกษตรกรรม จับปลา มาเป็นอาชีพรองรับการท่องเที่ยว โดยเน้นการขายสินค้าที่ระลึกและร้านอาหาร (แบบย้อนยุค) แต่ก็ยังคงวิถีชีวิตแบบเดิมไว้ได้

วันพุธที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖

คณะข้าราชการเดินทางเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ไดโนเสาร์และบ้านเดิมของม่อเหยียน นักเขียนชาวจีนผู้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมประจำปี ๒๐๑๒ จากนั้น เดินทางไปเมืองชิงเต่า

- พิพิธภัณฑ์ไดโนเสาร์ เมืองจูเจิง(Zhucheng Dinosaur Cubic)

ภาพถ่ายพิพิธภัณฑ์ไดโนเสาร์ ณ เมืองจูเจิง

เมืองจูเจิง เป็นที่รู้จักในชื่อ “เมืองไดโนเสาร์” เนื่องจากมีการขุดพบแหล่งโครงกระดูกไดโนเสาร์ร่วม ๓๐ แห่ง จากการขุดพบครั้งใหญ่สองครั้ง นับจากปี พ.ศ. ๒๕๐๗ โดยบรรดานักวิชาการหวังว่า การขุดพบซากไดโนเสาร์อย่างหนาแน่นในบริเวณดังกล่าว อาจช่วยคลายเงื่อนงำของการสูญพันธุ์ของไดโนเสาร์เมื่อหลายล้านปีก่อนได้

ภายในพิพิธภัณฑ์จัดแสดงโครงกระดูกซากฟอสซิลรอยเท้าไดโนเสาร์ มีหลายขนาดทั้งตัวเล็กและใหญ่ ซึ่งเป็นการขุดค้นพบที่เมืองจูเจิงทั้งหมด มีการจัดแสดงโครงกระดูกส่วนขา หัว เท้าของไดโนเสาร์พันธุ์ต่างๆ ทั้งชนิดกินพืชและสัตว์ ส่วนใหญ่ที่ขุดพบเป็นพันธุ์กินพืช เช่น ไดโนเสาร์ปากเป็ด ไดโนเสาร์นกแก้ว

และไซไดโนเสาร์ รวมทั้งไทแรนโนซอรัส (Tyrannosaurus) พิพิธภัณฑ์มีการรักษาโครงกระดูกไดโนเสาร์โดยใช้สารเคลือบเงา

การจัดแสดงไดโนเสาร์ประเภทแบบมีขา (คล้ายแรด) ที่ใหญ่ที่สุดในโลก สูง ๑๑.๓ เมตร ยาว ๑๘.๗ เมตร ลักษณะของไดโนเสาร์จะมีการเจริญเติบโตทั้งขนาด ส่วนสูง น้ำหนักขึ้นทุกวัน ไม่มีการหยุดเจริญเติบโตเช่น มนุษย์ อายุไขเฉลี่ยประมาณ ๑๕๐ - ๒๐๐ ปี

อาคารที่ขุดค้นพบซากฟอสซิลไดโนเสาร์ ๗,๐๐๐ กว่าล้านปี โดยต้องขุดลึกลงไปประมาณ ๓๐ เมตรจากพื้นดินจึงพบชิ้นส่วนของไดโนเสาร์ประมาณ ๑๐,๐๐๐ ชิ้น ในเมืองจูเจิงมีการขุดค้นพบซากไดโนเสาร์อยู่ ๓๐ กว่าแห่ง และในปี ค.ศ. ๑๙๖๖ สามารถขุดค้นพบซากไดโนเสาร์ได้ตลอดแม่น้ำทั้งสายของเมืองจูเจิง

การจัดแสดงซากฟอสซิลไดโนเสาร์บางส่วนยังไม่ได้มีการขุดขึ้นมา เพราะรัฐบาลจีนมีนโยบายที่ว่าถ้าขุดแล้วต้องรักษาไว้ให้ได้ ถ้ารักษาไม่ได้ยังไม่ขุด ในอนาคตพิพิธภัณฑ์ไดโนเสาร์จะใช้พื้นที่ ๑๓๘ ตารางกิโลเมตร เพื่อจัดแสดงการตายของไดโนเสาร์ที่ถูกน้ำพัดพามาทำให้ซากฟอสซิลกระจายไม่เรียงเป็นระเบียบ และการจำลองภาพอนาคตที่สามารถขุดลึกลงไปให้มากกว่าปัจจุบัน การสร้างอาคารเป็นรูปรอยเท้าไดโนเสาร์ เพื่อจัดแสดงเฉพาะซากฟอสซิลรอยเท้าไดโนเสาร์ ซึ่งขณะนี้มีการสร้างความร่วมมือกับนานาชาติในเรื่องทุนสนับสนุนการก่อสร้างอาคารดังกล่าว

- บ้านเดิมของม่อเหยียนนักเขียนชาวจีนเมืองเหวยฝ่ง

ภาพถ่ายบ้านเดิมของ “ม่อ เหยียน” นักเขียนรางวัลโนเบล

นักเขียนชาวจีนกวางโมเหย่เจ้าของนามปากกา "ม่อเหยียน" (Mo Yan) เป็นนักเขียนรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม ประจำปี ค.ศ. ๒๐๑๒ ซึ่งเป็นงานเขียนที่ผสมผสานยอดเยี่ยมระหว่างเรื่องเล่า ประวัติศาสตร์ งานร่วมสมัย และ "สัจนิยมหลอน" (Hallucinatory Realism)

ม่อเหยียน เกิดในครอบครัวชาวนาที่อำเภอเกามี่เมืองเหวยฝ่งซึ่งใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นประมาณ ๓๐ ปี ในปี พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้เข้าร่วมกองทัพปกและกองทัพอากาศของกองทัพปลดแอกประชาชนจีนหรือ “PLA” (People’s liberation army) เมื่ออายุ ๒๐ ปี ได้เริ่มต้นลงมือเขียนทั้งนวนิยายและรวมเรื่องสั้น ซึ่งมักใช้ประสบการณ์ในวัยเด็กและสถานที่ในบ้านเกิดของเขาสอดแทรกลงไปในงานเขียนได้แก่ Red Sorghum, Big Breasts & Wide Hips, Life and Death Are Wearing Me Out and most recently และ Frog เป็นต้น

ม่อเหยียนเป็นนักเขียนคนที่ ๔ ในเอเชียที่สามารถคว้ารางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมมาครองได้ถัดจากพินทรนาถ ฐากูร จากอินเดีย ในปี พ.ศ. ๒๔๕๖ คาวาบาตะ ยาสึนาริ จากญี่ปุ่นในปี พ.ศ. ๒๕๑๑

และเคนซาบูโร โอเอะจากญี่ปุ่นในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ส่วนใหญ่เขาเอาบ้านเกิดตัวเองมาใช้เป็นฉากของเมืองในนิยาย โดยนำประสบการณ์ส่วนตัวและใส่จินตนาการของตนเองลงไปในงานเขียนบ้าง

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔ เขาเริ่มเขียนหนังสือ และนวนิยายในช่วงแรกๆ อย่าง Red Sorghum เป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ ในขณะที่ปัจจุบันจะหันมาใช้ฉากและแก่นเรื่องที่ร่วมสมัยมากขึ้น ในช่วงแรกงานเขียนของเขาจะเป็นงานเขียนที่ใช้ภาษาถิ่นในเขตซานตง ทั้งสำนวน การเล่นคำ เพราะขณะนั้นไม่คิดว่างานเขียนของเขาจะได้รับความนิยมและแปลเป็นภาษาต่างๆ มากมาย ซึ่งถือว่าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะในงานเขียนของเขา และเมื่อนักสร้างภาพยนตร์จีน ชื่อ “จางอี้โหม่ว” ได้นำผลงานเขียนของเขามาทำเป็นภาพยนตร์ทำให้ผลงานของเขามีชื่อเสียงโด่งดังและเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก อาจกล่าวได้ว่า “ถ้าไม่มีจางอี้โหม่วก็ไม่มีม่อเหยียน” ที่เป็นแรงบันดาลใจให้ม่อเหยียนเขียนผลงานชิ้นใหม่ๆ ออกมาอย่างสม่ำเสมอ

วันหยุดสัปดาห์ที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๖

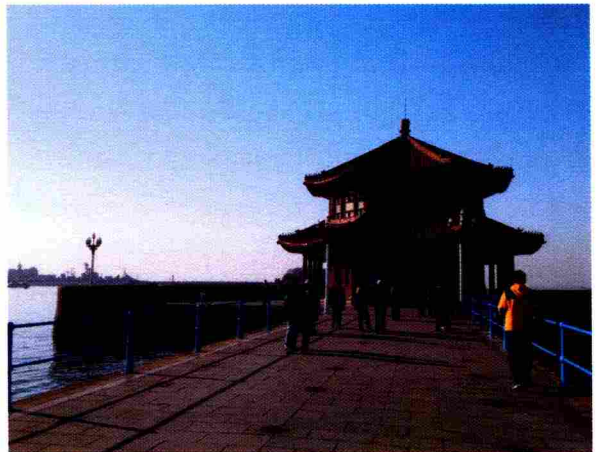
คณะข้าราชการเดินทางเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวและทัศนียภาพเมืองชิงเต่า ช่วงเย็นเดินทางไปยังหอประชุมเจียงหนิงเพื่อเข้าร่วมพิธีปิดงาน

- เมืองชิงเต่า (Qingdao)

ชิงเต่า (Qingdao) ตั้งอยู่ในมณฑลซานตง (Shandong) ซึ่งเป็นมณฑลชายฝั่งทะเลทางภาคตะวันออกของประเทศจีน และเป็นพื้นที่ปากแม่น้ำเหลือง(หวงเหอ)ที่ไหลลงสู่ทะเลป๋อไห่ เมืองชิงเต่าได้รับการสถาปนาขึ้นในปี ๑๘๙๑ จากรัฐบาลทหารของเมืองชิงเต่า และเนื่องจากเป็นเมืองท่ายุทธศาสตร์ที่สำคัญทำให้เมืองชิงเต่าถูกยึดครองโดยประเทศญี่ปุ่นและเยอรมันในช่วงปี ๑๘๙๗ และหลังจากนั้น ยังเคยเป็นฐานทัพเรือของอเมริกายาวนานถึง ๓๖ ปี ภูมิประเทศเมืองชิงเต่าได้รับการขนานนามในเรื่องของความสวยงามทางด้านทัศนียภาพ เนื่องจากตัวเมืองนั้นตั้งอยู่ในอ้อมกอดของทะเลและภูเขา มีทัศนียภาพสวยงามและภูมิอากาศสดชื่น ประกอบกับประวัติศาสตร์อันยาวนาน จึงทำให้ชิงเต่ากลายเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ ๒๐ มีทั้งอ่าว ทะเล และชายหาดอันโรแมนติก นับว่าเป็นเมืองที่มีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศอีกเมืองหนึ่ง เมืองชิงเต่าตั้งอยู่ในเขตมรสุม อุณหภูมิตลอดทั้งปีเฉลี่ยที่ ๑๒ องศา ซึ่งอุณหภูมิในฤดูร้อน เฉลี่ยที่ ๒๕ องศา และในฤดูหนาวเฉลี่ยที่ ๑.๓ องศา โดยทั่วไปเมืองชิงเต่ามีลมค่อนข้างแรง ทำให้อากาศค่อนข้างหนาวเย็น

- สะพานจันเจียว (栈桥)

ภาพถ่ายสะพานจันเจียวและศาลาอยู่หลัง

สะพานนี้ถูกสร้างในสมัยจักรพรรดิฉินหวงตี้ ราวปี ค.ศ.๑๘๑๙ ตัวสะพานยาว ๔๔๐ เมตร กว้าง ๘ เมตร ยื่นลงไปในทะเล ในสมัยโบราณเคยใช้เป็นที่ขนส่งสินค้าทางทะเล ปัจจุบันเปิดให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าชมได้ ส่วนปลายนั้นเป็นที่ตั้งของศาลาอยู่หลัง ที่ออกแบบเป็นรูปเก๋งจีนทรงแปดเหลี่ยม ซึ่งถือเป็นจุดชมวิวและสัญลักษณ์ที่โดดเด่นของเมืองชิงเต่า บริเวณใกล้เคียงจะมีเกาะเสี่ยวชิงเต่าซึ่งอยู่ห่างจากจุดชมวิว สะพานจันเจียวไปทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ประมาณ ๑ กิโลเมตร บ้างก็เรียกว่า เกาะฉินเต่า เนื่องจากเป็นเกาะที่ยื่นไปในทะเล จากการกัดเซาะแผ่นดินของคลื่นและน้ำทะเล จึงกลายเป็นเกาะที่มีรูปร่างคล้ายกับพิน (เครื่องดนตรีโบราณของจีน) เสี่ยวชิงเต่าเป็นสถานที่ตากอากาศที่ได้รับความนิยม เนื่องจากมีต้นไม้เขียวชอุ่มตลอดทั้งปี อากาศเย็นสบาย ยังมีประภาคารสีขาวตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่กลางเกาะ ในอดีตถูกใช้เป็นเครื่องหมายการเดินทางเรือ สร้างขึ้นโดยเยอรมนีเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๐๐ เนื่องจากช่วงเวลาดังกล่าวชิงเต่าตกเป็นอาณานิคม แต่หลังจากได้รับอิสรภาพในปี ค.ศ. ๑๙๑๕ ก็ได้มีการซ่อมแซมครั้งใหญ่ มีการตกแต่งยอดของประภาคารด้วยแก้วปริซึม เพื่อสะท้อนแสง และนำทางให้กับผู้เดินเรือ

- ป่าด้ากวนหรือถนนแปดสาย (八大关)

อยู่ในเขตหุยเฉวียน เป็นจุดชมวิวอีกแห่งหนึ่งที่สามารถพบเห็นสถาปัตยกรรมสไตล์ยุโรปได้อย่างหลากหลาย เนื่องจากที่แห่งนี้เคยเป็นที่อยู่อาศัยของชาวเยอรมันมาก่อน เมื่อครั้งที่ชิงเต่าถูกยึดเป็นอาณานิคม นอกจากชาวเยอรมันที่เข้ามาอยู่อาศัยแล้ว ยังคงมีชาวรัสเซีย อังกฤษ ฝรั่งเศส และชาวเดนมาร์ก จึงทำให้พื้นที่ส่วนมากเต็มไปด้วยอาคาร สิ่งก่อสร้างตามแบบฉบับยุโรป สำหรับที่มาของชื่อถนนแปดสายนั้น มาจากบริเวณนี้มีถนนแปดสายตัดผ่านกัน จุดเด่นของป่าด้ากวนที่ทำให้ผู้มาเยือนหลงใหลในความงาม ได้แก่ บ้านเรือนและอุทยานที่ขนานเคียงข้างสองข้างทางอย่างลงตัว อีกทั้งดอกไม้ที่เบ่งบานต้อนรับแขกบ้านแขกเมืองตลอด ๔ ฤดูกาล และนอกจากนี้ป่าด้ากวนยังเป็นสถานที่สุดแสนโรแมนติก ที่คู่รักหลายคู่เลือกมาถ่ายภาพแต่งงาน

- พิพิธภัณฑสถานเปียร์ชิงเต่า

เปียร์ถือว่าเป็นเครื่องตีพิมพ์ที่เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของโลก และเปียร์ชิงเต่าเองก็มีอายุมากกว่าปีแล้ว และมีพิพิธภัณฑสถานที่ใครๆ ไปเที่ยวชิงเต่าจะต้องไม่พลาดเข้าชม ซึ่งชาวจีนนั้นรู้จักเมืองชิงเต่าเป็นอย่างดี และรู้ว่าทั้งเปียร์ชิงเต่าและเมืองชิงเต่านั้นมีความสัมพันธ์กับประวัติศาสตร์สำคัญยุคหนึ่งของจีน

ในช่วงที่เยอรมันเข้ามายึดครองในปี ค.ศ. ๑๘๙๗ และบังคับให้ทางการชิงเต่าเซ็นสัญญาให้เช่าพื้นที่บริเวณ อ่าวเจียวโจวในปี ค.ศ. ๑๘๙๘ และหลังจากนั้นจึงค่อยกำเนิดเปียร์ชิงเต่าขึ้นมาเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๐๓

ในสมัยแรกเริ่มนั้น แม้จะมีกำลังการผลิตเพียงปีละ ๒,๐๐๐ ตันและมีเพียงเปียร์ธรรมดาและเปียร์ดำ เท่านั้น แต่ก็เริ่มส่งออกไปขายยังเมืองใกล้เคียงอื่นๆ ด้วย อาทิ เซียงไฮ้ ต้าเหลียน เทียนจิน และฮ่งกง ซึ่งก็ได้รับการตอบรับจากนักต้มเป็นอย่างดี เพราะเปียร์ชิงเต่าถือว่าเป็นเปียร์ยี่ห้อแรกของจีนและยังใช้กรรมวิธีการผลิตสไตล์เยอรมัน อุปกรณ์ในโรงงานก็นำเข้ามาจากเยอรมันเช่นกัน จึงทำให้ได้รับการยอมรับมากขึ้น

ภายในพินิจทัศน์แห่งนี้ นอกจากประวัติศาสตร์ความเป็นมาแล้ว ที่นี่ยังรักษาอาคารต่างๆ ที่มีมาตั้งแต่ยุคเริ่มแรกไว้อย่างสมบูรณ์ ยกตัวอย่างเช่นอาคารเอและบีที่สร้างด้วยอิฐแดงตามแบบสถาปัตยกรรมเยอรมัน ที่แต่ก่อนเป็นที่ตั้งของโรงงานก็ถูกอนุรักษ์ไว้อย่างดี ปัจจุบันใช้เป็นที่แสดงภาพถ่ายอุปกรณ์การผลิตในยุคเก่า พัฒนาการของขวด โลโก้ และรางวัลต่างๆ มากมายที่เปียร์ชิงเต่าเคยได้รับมา

ที่นี่มีบริการพำนักด้วยภาษาจีนแต่ก็สามารถเดินดูเองได้ เพราะทุกจุดที่แสดงงานนั้นมีคำบรรยายเป็นภาษาอังกฤษกำกับไว้ด้วย

เปียร์ชิงเต่านั้น มีความเป็นสุดยอดมากมายหลายอย่าง ได้แก่

๑. เปียร์ชิงเต่า เป็นยี่ห้อแรกที่ผลิตขึ้นในจีน ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๐๓

๒. ชิงเต่าเป็นเปียร์ยี่ห้อแรกของจีนที่ได้รับรางวัลระดับนานาชาติระดับเหรียญทองจากงานแสดงสินค้าแห่งเมืองมิวนิคในปี ค.ศ. ๑๙๐๖

๓. เป็นเปียร์ยี่ห้อแรกที่ได้รับรางวัลเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ดีเด่นระดับชาติของจีนในปี ค.ศ. ๑๙๖๓

๔. เป็นเปียร์ยี่ห้อแรกที่วางกฎเกณฑ์การผลิตที่แน่นอน มี "คู่มือการผลิตเปียร์ชิงเต่า" ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔

๕. ได้รับรางวัลสินค้าจีนที่มีชื่อเสียงในปี ค.ศ. ๑๙๙๑

๖. เป็นบริษัทเปียร์แห่งแรกของจีนที่เข้าสู่ตลาดโลก และเข้าสู่ตลาดหลักทรัพย์ฮ่งกง

๗. เป็นเปียร์ยี่ห้อแรกของจีนที่ได้รับรางวัลการควบคุมคุณภาพและการผลิตดีเด่นปี ค.ศ. ๒๐๐๒

๘. ได้รับรางวัลแบรนด์ที่มีคุณค่าอันดับหนึ่งของจีนประเภทเปียร์ ซึ่งมีมูลค่าสูงถึง ๗.๕๘๓ ล้านหยวน

ในปี ค.ศ. ๒๐๐๒

๙. เป็นเปียร์ยี่ห้อแรกที่ได้รับรางวัลระดับชาติด้านขั้นตอนการผลิตที่ถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์

๑๐. ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๐๓ เป็นต้นมา สามารถครองยอดขาย การจ่ายภาษี และนำเงินเข้าประเทศได้มากที่สุด

ดูเหมือนว่าชิงเต่าจะมีเส้นทางที่สวยงามตั้งแต่ก่อตั้งมา แต่ที่จริง แล้วมิได้เป็นเช่นนั้นเลย เปียร์ชิงเต่าที่มีอายุถึง ๑๐๐ ปีนี้ผ่านช่วงสงครามมาพร้อมกับประวัติศาสตร์จีนด้วย ในช่วงญี่ปุ่นเข้ายึดครองจีนได้สวมอำนาจการบริหารเปียร์ชิงเต่าด้วยเช่นกัน เมื่อจีนทำสงครามต่อต้านจักรวรรดินิยมจนสำเร็จแม้เปียร์ชิงเต่าจะกลับมาเป็นของจีน แต่ยังคงใช้แบรนด์เดิมคือ "ชิงเต่า" ที่สะกดตามอย่างเจ้าของชาวเยอรมันว่า "Tsingtao" และทำการผลิตตามรูปแบบเดิมทุกอย่างจนสามารถส่งไปขายตามประเทศชายฝั่งทะเล และไกลจนถึงสิงคโปร์แต่ฐานะของเปียร์ชิงเต่าก็ยังไม่ได้กระเตื้องขึ้นนัก ยิ่งในปี ค.ศ. ๑๙๔๘ เศรษฐกิจตกต่ำลงถึงที่สุด ทำให้ขาดแคลนวัตถุดิบในการผลิต รวมถึงน้ำมันเชื้อเพลิง ทางโรงงานจึงลดกำลังการผลิตลงซึ่งจากแต่ก่อนที่ผลิตอยู่ที่ ๒,๘๐๐ ตัน เหลือเพียง ๑,๒๐๐ ตันต่อปีเท่านั้น จนถึงช่วงที่จีนเปิดประเทศสู่โลกภายนอกบริษัทผลิตเปียร์ชิงเต่าจึงได้เติบโตขึ้นอีกครั้ง

เมื่อถึงปี ค.ศ. ๑๙๘๖ มีสถิติว่าเปียร์ซิงเต่าเป็นเปียร์ยี่ห้อแรกของจีนที่มีกำลังการผลิตเกิน ๑๐๐,๐๐๐ คัน และเพิ่มมากขึ้นถึง ๒๔๐,๐๐๐ คันต่อปี ในปี ค.ศ. ๑๙๙๒ และสามารถส่งออกไปจำหน่ายในกว่า ๓๐ ประเทศ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๘๕ ของเปียร์ยี่ห้อที่ส่งออก นอกจากนี้ยังสามารถเข้าสู่ตลาดหลักทรัพย์ทั้งที่ฮ่องกง และเซี่ยงไฮ้ด้วย

นอกจากข้อมูลด้านประวัติศาสตร์และตัวเลขแล้วในพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ยังมีการแสดงกรรมวิธีการผลิตเปียร์ด้วย มีเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ การเก็บข้าวมอลต์ การบรรจุขวด การแปะฉลาก รวมถึงการขนส่งในรูปแบบเก่าด้วย ซึ่งการบรรจุลงนั้นจะต้องเอาเศษฟางข้าวมาหุ้มขวดกันกระแทกด้วย รวมถึงการบรรจุลงถังเปียร์สดอย่างที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน มีห้องบ่มที่ควบคุมอุณหภูมิพร้อมทั้งมีแผนป้ายบรรยายขั้นตอนกว่าจะมาเป็นเปียร์หนึ่งแก้วให้เราได้ดี

วัตถุดิบหลักที่ใช้ในการผลิตเปียร์ก็คือ ข้าวบาร์เลย์ ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ข้าวขาวปกติก็ใช้ทำเปียร์ได้เช่นกัน แต่ไม่ค่อยเป็นที่นิยม ซึ่งเมืองไทยนั้นก็ยังมีภูมิปัญญาดั้งเดิมในการทำเปียร์จากข้าวมานานแล้วที่เรียกว่า "สาโท" แต่เราไม่ได้มีการควบคุมการผลิตที่ดีจึงอาจจะเสาะท้องได้ง่ายสำหรับกระเพาะของคนที่มีภูมิต้านทานไม่ดี

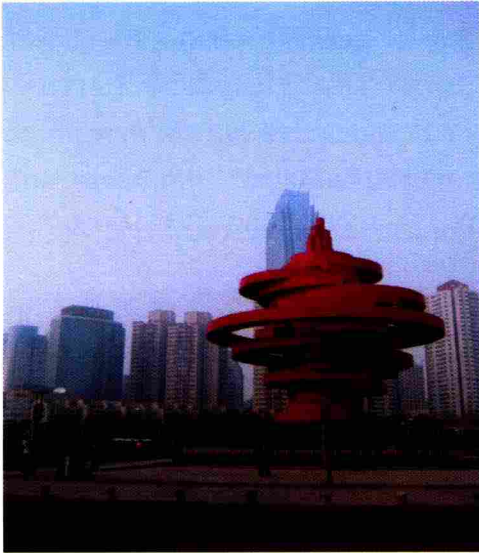
วิธีการผลิตเปียร์โดยทั่วไปก็คือจะเอาข้าวบาร์เลย์มาผ่านการเพาะให้แตกรากและใบอ่อนแล้วจึงเอาไปทำให้แห้ง ชั้ดรากและใบทิ้งไปแล้วจึงเรียกชื่อใหม่ว่าข้าวมอลต์ จากนั้นก็เอามอลต์นี้ไปหมักและเติมยีสต์ ซึ่งเป็นเชื้อราประเภทหนึ่งลงไป เพื่อให้กินน้ำตาลในมอลต์แล้วคายออกมาเป็นแอลกอฮอล์และคาร์บอนไดออกไซด์ ซึ่งก็คือฟองเปียร์นั่นเอง จากนั้นก็เติมดอกฮอปซึ่งที่พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ได้ปลูกต้นให้เลื้อยขึ้นตามเสาอยู่ในแปลงเกษตรให้ได้ดูแบบสดๆ ด้วย ดอกฮอปนั้นจะช่วยแต่งกลิ่นและความขมซึ่งขาดเสียไม่ได้เลยในกรรมวิธีการผลิตเปียร์ จนถูกเรียกว่า "วิญญาณของเปียร์" แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ "น้ำ" เพราะแหล่งน้ำที่ดีจะทำให้รสชาติของเปียร์ดีตามไปด้วย ซึ่งเปียร์ซิงเต่าใช้น้ำจากภูเขาเหลาซานและน้ำบาดาลของซิงเต่าเองที่มีคุณภาพดีมาก

หลังจากที่เราเดินผ่านห้องที่แสดงกรรมวิธีการผลิตไปแล้ว ก็จะมาถึงห้องสำหรับพักผ่อน และมอบรางวัลสำหรับการเดินชม ซึ่งหลายคนอาจจะกำลังกระหายน้ำ เพราะทางเดินในพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ค่อนข้างยาว หรือคอเปียร์ทั้งหลายที่เห็นกรรมวิธีการผลิตแล้วอาจจะกำลังกลืนน้ำลายด้วยความเหน็ดคอ เมื่อถึงจุดพักแห่งนี้สามารถนำเอาหางบัตรมารับเปียร์สดได้คนละแก้ว พร้อมทั้งได้ถ้วยเขียวไว้ขบเคี้ยวแกล้มเปียร์ด้วย

เมื่อหายเหนื่อยแล้ว ยังมีเส้นทางให้เดินต่ออีกนิดหน่อยคือในส่วนของโรงงานที่สายการผลิตจริงๆ กำลังดำเนินอยู่ โดยมีทางเดินอยู่เหนือโรงงานที่สองข้างทางกรุกระจกใสเห็นคนงานกำลังควบคุมเครื่องบรรจุเปียร์ เครื่องปิดฝา จากนั้นสายพานก็จะลำเลียงทั้งแบบที่บรรจุขวดและกระป๋องแยกกันไปสู่ขั้นตอนการถ่ยกลงเพื่อนำออกไปจำหน่ายต่อไป ทุกอย่างล้วนทำงานด้วยระบบโรงงานและคอมพิวเตอร์ มีพนักงานเพียงไม่กี่คนที่คอยตรวจสอบระบบ และในบางขั้นตอนที่ต้องใช้คนจริงๆ ดูแล ซึ่งไม่ได้ใช้คนงานจำนวนมากนัก

หลังจากนั้นก็สิ้นสุดเขตพื้นที่แสดงความเป็นมาของพิพิธภัณฑ์เปียร์ซิงเต่า เหลือแต่เพียงส่วนของตั้งโชว์ เช่น ที่รวบรวมบรรจุภัณฑ์หลากหลายรูปแบบในปัจจุบันที่รวบรวมบรรจุภัณฑ์หลากหลายยี่ห้อที่มีห้องซึ่งสามารถเข้าไปแล้วมาได้ทันที โดยไม่ต้องดื่มให้เล่นสนุกได้ด้วย เพราะในห้องนี้มีการสร้างแรงโน้มถ่วงใหม่ เข้าไปแล้วเวียนๆกว่ากินเปียร์ไปหลายสิบแก้ว ซึ่งสามารถทำให้เราเดินเซไปมาได้ เพื่อนที่อยู่ข้างนอกก็จะเห็นคนภายในห้องได้ด้วยจอโทรทัศน์ที่อยู่ด้านหน้า

- จัตุรัสอยู่ชื่อกว้างฉาง

ตั้งอยู่ใจกลางเมืองชิงเต่า เป็นอนุสรณ์สถานที่รำลึกถึงการเรียกร้องเมืองชิงเต่าคืนจากกองทัพญี่ปุ่นเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๑๙ เป็นจัตุรัสที่มีความกว้างใหญ่ตั้งอยู่ริมทะเล ในบริเวณจัตุรัสจะมีสัญลักษณ์ของเมืองชิงเต่าเป็นลักษณะคล้ายเปลวเพลิงสีแดง ล้อมรอบด้วยตึกสูงขนาดใหญ่ตั้งอยู่ใจกลางเมืองชิงเต่า

- ชิงเต่า โอลิมปิก เซลลิ่ง เซ็นเตอร์ (Qingdao Olympic Sailing Center)

ศูนย์เรือใบโอลิมปิกชิงเต่า ตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกของเมืองชิงเต่า มีเนื้อที่ประมาณ ๔๕ เฮกเตอร์ เป็นสถานที่จัดการแข่งขันเรือใบในกีฬาโอลิมปิกที่กรุงปักกิ่งเป็นเจ้าภาพในปีค.ศ. ๒๐๐๘ หลังจากทีเสร์จิสัน โอลิมปิกเกมส์ ๒๐๐๘ ก็ได้นำมาใช้เป็นศูนย์ผลิตเรือใบส่งขายไปทั่วโลก

หลังจากที่ประเทศจีนได้ขอเสนอตัวเป็นเจ้าภาพในการแข่งขันกีฬาของมวลมนุษยชนมาหลายครั้ง ในที่สุดความหวังของชาวจีนก็เป็นจริงขึ้นเมื่อคณะกรรมการโอลิมปิกสากลประกาศให้จีนได้รับคัดเลือกให้เป็นผู้จัดงานโอลิมปิกครั้งที่ ๒๙ ซึ่งทำให้ชาวจีนทั่วประเทศและชาวจีนโพ้นทะเลเฉลิมฉลองกันอย่างครึกครื้น ไม่เพียงแต่เป็นเกียรติแก่ประเทศจีน ยังเป็นเกียรติกับทวีปเอเชียที่ได้รับคัดเลือกให้เป็นเจ้าภาพในครั้งนี้ด้วย

การแข่งขันกีฬาโอลิมปิกครั้งที่ ๒ จัดขึ้น ณ กรุงปักกิ่ง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ในระหว่างวันที่ ๘ - ๒๔ สิงหาคม ค.ศ. ๒๐๐๘ ซึ่งชาวจีนถือว่าเลข ๘ เป็นเลขสิริมงคล เนื่องจากเลข ๘ ในภาษาจีนกลางเรียกว่า ปา ซึ่งมีเสียงคล้ายกับคำว่า ฟา แปลว่า “รวย” ดังนั้นจึงใช้วันที่แปดเดือนแปดปีสองพันแปด จึงมีเสียงเท่ากับ ฟาฟาฟา และอาจหมายความว่า (รวยรวยรวย) และในเดือนแปดจะมีอากาศค่อนข้างเหมาะสมกับการแข่งขันกีฬา ก่อปรกัปเป็นช่วงปิดภาคเรียนด้วย การคมนาคมทุกอย่างจะสะดวกขึ้นจึงได้ถือเอาวันเวลา ดังกล่าวเป็นช่วงจัดกีฬาของชาวโลกในครั้งนั้น

ตราสัญลักษณ์ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกกรุงปักกิ่ง แบ่งเป็นสามส่วนประกอบกันขึ้นมาคือ ส่วนบนมีลักษณะเป็นตราประทับแบบจีนสีแดงที่แกะสลักเป็นตัวอักษรคำว่า จิง ซึ่งเป็นชื่อย่อของกรุงปักกิ่ง ในท่าทางเหมือนคนกำลังวิ่ง ตรงกลางเป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษสีดำคำว่า Beijing 2008 ข้างล่างเป็นตราห้าสีห้าห่วง สัญลักษณ์งานกีฬาโอลิมปิก ซึ่งประกอบด้วยสีน้ำเงิน สีเหลือง สีดำ สีเขียว และสีแดง หมายถึงตัวแทนนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่มาจากทั้ง ๕ ทวีป และสีของธงชาติผู้เข้าร่วมการแข่งขันจะต้องมีเหมือนสีห้าห่วงนี้อย่างน้อยหนึ่งสี

วันศุกร์ที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖

คณะข้าราชการเดินทางกลับ โดยออกเดินทางจากท่าอากาศยานเมืองชิงเต่า เวลา ๑๔.๔๕ นาฬิกา ด้วยสายการบิน Dragon Air เที่ยวบินที่ KA 951 (ระยะเวลาบิน ๓ ชั่วโมง ๑๐ นาที) ถึงท่าอากาศยานฮ่องกง เวลา ๑๗.๕๕ นาฬิกา และออกเดินทางจากท่าอากาศยานฮ่องกง เวลา ๒๐.๔๕ นาฬิกา ด้วยสายการบินไทย เที่ยวบินที่ TG 639 (ระยะเวลาบิน ๒ ชั่วโมง ๔๐ นาที) ถึงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ เวลา ๒๒.๒๕ นาฬิกา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาดูงานและข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่ได้รับ

๑. ได้รับประสบการณ์และเรียนรู้รากฐานความคิดของชาวจีน ปี ค.ศ. ๑๙๖๖ เกิดการปฏิวัติทางวัฒนธรรมสมัยประธานาธิบดีเหมาเจ๋อตุง ที่มีการทำลายเอกสารหลักปรัชญา รวมทั้งสิ่งก่อสร้างซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรมความเชื่อถูกทำลาย เพราะประธานาธิบดีเหมาเจ๋อตุง ต้องการให้ประชาชนเชื่อในสิ่งเดียวกัน กล่าวคือ มีความเข้าใจในลัทธิคอมมิวนิสต์อย่างถูกต้องและรวมพลังกันให้ปฏิบัติไปในแนวทางดังกล่าวร่วมกัน และส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนเห็นว่า การปฏิวัตินั้นเป็นแนวทางสำคัญที่จะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ เพราะฉะนั้น ประชาชนจะต้องมีศรัทธาต่อพรรคคอมมิวนิสต์เป็นอันดับแรก การศึกษาดูงานในครั้งนี้ ทำให้ได้รับทราบว่า ชาวจีนยังคงมีความเชื่อและศรัทธาในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยกราบไหว้เทพต่าง ๆ ขอพรพระ การเขียนป้ายอธิษฐานสีแดง รวมทั้งยังคงมีศาสนสถานอีกหลายแห่งที่ยังคงสภาพเดิมไม่ถูกทำลาย หรือถูกบูรณะฟื้นฟูให้มีความสวยงามดังเดิม เช่น วัดขงจื้อ วัดปี้เสี่ย เป็นต้น จากการพบปะพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดกับชาวจีน การทัศนศึกษา และเยี่ยมชมสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ พร้อมทั้งยังได้รับฟังตำนานและเรื่องเล่าต่าง ๆ ซึ่งแฝงไว้ด้วยแนวคิดและความเชื่อของชาวจีนเอาไว้อย่างมากมาย และยังได้เรียนรู้หลักการและหลักปรัชญาของนักปราชญ์ชาวจีนที่สำคัญมากมาย โดยเฉพาะคำสอนของขงจื้อ ซึ่งชาวจีนได้ยึดถือเป็นหลักในการดำรงชีวิตมาอย่างยาวนานหลายชั่วอายุคนจนกลายเป็นวัฒนธรรม ทั้งนี้ วัฒนธรรมมิได้เกิดขึ้นแค่ในระยะเวลา ๑๐๐ ปี แต่เกิดขึ้นและดำรงอยู่อย่างยาวนานเป็นพันๆ ปี อาจกล่าวได้ว่า แนวคิดคอมมิวนิสต์ของมาร์กซ ไม่อาจเปลี่ยนรากฐานความคิดของชาวจีนได้แม้แต่น้อย อีกทั้งการที่ประเทศจีนกลับมามีความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ กลายเป็นมหาอำนาจในภูมิภาคเอเชีย ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ก็เนื่องมาจากแนวคิดและหลักปรัชญาของปราชญ์ชาวจีนในอดีต โดยเฉพาะขงจื้อที่ยังคงมีอิทธิพลทางความคิด ซึ่งหลอมรวมเป็นคุณลักษณะที่ดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของชาวจีน ให้มีความขยัน อดทน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความสามัคคี นั่นเอง ทั้งนี้ ปัจจุบันรัฐบาลจีนเริ่มส่งเสริมให้ประชาชนศึกษาประวัติศาสตร์อันเป็นรากฐานของชนชาติจีน รวมทั้งหลักปรัชญาของนักปราชญ์ที่สำคัญอย่างขงจื้อ และฟื้นฟูวัฒนธรรมเก่า ๆ ที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของชนชาติจีนให้ฟื้นคืนมา อีกทั้งชาวจีนจำนวนไม่น้อยในวันนี้เมื่อเริ่มเห็นความเลือนรางของแนวคิดคอมมิวนิสต์ จึงเริ่มจะหันกลับมาศึกษาและทบทวนความเชื่อทางศาสนาและปรัชญาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งอาจจะสะท้อนถึงสภาพจิตใจที่แสวงหาความสมดุลของสังคมที่กำลังวิ่งตามกระแสเศรษฐกิจและโลกาภิวัตน์อย่างยิ่ง

๒. ได้รับทราบถึงแนวทางในการสอนหลักปรัชญา การปลูกฝังทัศนคติ การฟื้นฟูและเผยแพร่วัฒนธรรมจีนให้แก่เยาวชน สำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเล เป็นอีกหน่วยงานหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการทำหน้าที่ส่งเสริมการลงทุน ส่งเสริมการศึกษาวัฒนธรรมและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่ประเทศจีน โครงการค่ายเยาวชนที่สมาคมนักธุรกิจยุคใหม่ไทย-จีน ร่วมกับ สำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำมณฑลซานตงเป็นผู้จัดขึ้น และได้เชิญคณะผู้แทนจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเข้าร่วมกิจกรรมนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนที่มีเชื้อสายจีนได้เรียนรู้วัฒนธรรมจีน จนเกิดทัศนคติที่ดีต่อประเทศจีน เกิดความภาคภูมิใจที่ตนเองก็มีสายเลือดชาวจีนแม้เพียงเล็กน้อย มีความเป็นมิตรไมตรีต่อกัน อันจะส่งผลให้เกิดความร่วมมือทางเศรษฐกิจหรือความร่วมมือด้านอื่น ๆ ในอนาคต รวมทั้งการที่เยาวชนได้เรียนรู้เกี่ยวกับหลักการและแนวคิดของนักปราชญ์ กวี นักเขียน เช่น ผู้ช่งหลิง หลี่ซิงเจ้า ขงจื้อ และม่อเหยียน นักเขียนรางวัลโนเบล ผ่านการทัศนศึกษา ณ สถานที่เกิดที่จำลองวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลเหล่านั้น ประกอบการเล่าเรื่องชีวิตประวัติที่มีความน่าสนใจ และสามารถเข้าใจได้ง่ายมากกว่าการนั่งเรียนในห้องผ่านตำรา อันส่งผลให้เยาวชนได้รับการปลูกฝังทัศนคติ

ความคิดในด้านศีลธรรมและความดีที่พึงปฏิบัติ อีกทั้งยังเกิดความเข้าใจในคำสอนหรือแนวคิดของบุคคลเหล่านั้นอย่างลึกซึ้ง และสามารถนำมาปรับใช้กับการดำรงชีวิตได้เป็นอย่างดี

๓. **ได้เรียนรู้การพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ของคนจีน** การได้เรียนรู้ลักษณะทางภูมิศาสตร์ และแหล่งทรัพยากรธรรมชาติในมณฑลชานตง รวมทั้งเทคโนโลยีสมัยใหม่ อาทิ แหล่งน้ำมัน แม่น้ำ โรงงานอุตสาหกรรม การเยี่ยมชมสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ และพิพิธภัณฑ์ต่าง ๆ เช่น พิพิธภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผา ซึ่งแสดงถึงความรู้ความสามารถของคนจีนซึ่งเป็นชนชาติแรกที่สามารถผลิตเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบเป็นชนชาติแรกของโลก การเยี่ยมชมโรงงานผลิตรถยนต์และโรงงานอุตสาหกรรมปิโตรเคมีที่มีความทันสมัย และสร้างรายได้มหาศาลให้กับมณฑลชานตงและประเทศจีน อีกทั้งได้รับทราบข้อมูลจากพนักงานซึ่งบรรยายเกี่ยวกับการผลิตรถยนต์ของโรงงาน Wanda ทราบว่า ได้นำเข้ายางพาราจากประเทศไทย และประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคอาเซียน แล้วนำมาแปรรูปผลิตเป็นยางรถยนต์จากนั้น ส่งออกไปขายในหลายประเทศรวมทั้งประเทศไทยด้วย

๔. **ได้รับประสบการณ์และได้เรียนรู้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ผ่านวัฒนธรรมอาหารจีน** ชาวจีนเชื่อว่าอาหารเป็นยารักษาโรค สามารถป้องกันรักษาโรค และส่งเสริมระบบการทำงานต่าง ๆ ของร่างกาย ชาวจีนมีการจับคู่อาหารที่ให้ฤทธิ์ร้อนและเย็น โดยอาหารทอด อาหารมัน อาหารเผ็ด ไขมันจากพืช-สัตว์ต่าง ๆ ถูกจัดอยู่ในกลุ่มร้อน ขณะที่พืชผัก อาหารทะเลและถั่วบางชนิดอยู่ในกลุ่มฤทธิ์เย็น นอกจากอาหารแล้ว ด้านการดื่มเครื่องดื่มต่าง ๆ คนจีนก็ระมัดระวังเรื่องฤทธิ์ร้อน-เย็นด้วย อาหารมักจะมีองค์ประกอบสองส่วน ได้แก่ ข้าวและกับข้าว ข้าว คือ อาหารจำพวกธัญพืชและแป้งเป็นหลักที่ขาดไม่ได้ทุกมื้อ ส่วนกับข้าว คือ เนื้อสัตว์ ผัก ทั้งนี้ข้าวและกับข้าวต้องมีความสมดุล ส่วนวิธีการปรุง เริ่มจากการคัดสรรวัตถุดิบโดยส่วนใหญ่ใช้วัตถุดิบจากท้องถิ่นเป็นหลัก นอกจากนี้ อาหารยังเป็นสัญลักษณ์ของความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ และสถานะทางสังคมที่ผู้เป็นเจ้าของครอบครอง อาหารใช้แสดงออกถึงตัวตนของปัจเจกบุคคล และที่สำคัญอาหารยังใช้ในการจัดลำดับและการแบ่งกลุ่มทางสังคมด้วย จากบันทึกในหนังสือกั๋วอวิ๋ บหฺวู่อวิ๋ กล่าวไว้ว่า จักรพรรดิเสวยกระยาหารพิเศษ เนื้อวัว แพะ หมู เจ้าผู้ครองแคว้นกินเนื้อวัว ขุนนางระดับสูงกินเนื้อแพะ ขุนนางระดับกลางกินเนื้อหมู ขุนนางระดับล่างกินเนื้อปลาสามัญชนกินผัก อาหารจึงเป็นสัญลักษณ์ชนิดหนึ่งที่บ่งบอกถึงสถานะทางสังคม

อาหารที่คณะผู้แทนจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไทยได้รับการเลี้ยงต้อนรับในทุกเมืองมีอย่างมากมายหลากหลายทุกมื้อ ซึ่งแต่ละมื้อมีมากกว่า ๑๐ - ๒๐ รายการ ซึ่งล้วนแต่เป็นอาหารท้องถิ่นหรืออาหารชั้นเลิศ ที่ดีต่อสุขภาพตามความเชื่อและวัฒนธรรมของชาวจีน เช่น ปลิงทะเล ดอกไม้ทะเล แผลงป่อง จักจั่นขนาดใหญ่ ซึ่งมีอายุ ๔ ปีจึงจะกินได้ หอยเปาฮื้อ มันขาว เนื้อลา เนื้อจามรี เป็นต้น โดยจะเสิร์ฟอาหารที่เป็นของเย็นเป็นลำดับแรก เช่น ผักดอง ยำผัก ผัดผัก จากนั้น จะตามด้วยอาหารรองชนิดต่าง ๆ ประเภทเนื้อสัตว์ ชูบ และมักใช้วิธีการปรุงอาหารแบบผัดที่ใส่น้ำมันค่อนข้างมาก แต่จะไม่เสิร์ฟข้าวเป็นลำดับแรก ซึ่งกว่าข้าวจะมาเสิร์ฟคณะฯ ก็มักจะเริ่มรู้สึกอิ่มแล้ว อาหารหวานสุดท้ายเป็นประเภทปลา จากนั้น ผลไม้ซึ่งเป็นหวานสุดท้ายของมื้ออาหารจริง ๆ จะถูกเสิร์ฟ ซึ่งถือเป็นการสิ้นสุดมื้ออาหารนั้น อีกวัฒนธรรมอาหารจีนอันหนึ่งที่อาจดูแปลกในสายตาชาวไทย ก็คือ การวางช้อนจานอาหาร ถึงแม้จานอาหารที่ยังรับประทานไม่หมดวางอยู่เต็มโต๊ะ ซึ่งพนักงานก็จะไม่ยกจานออกจนกว่าอาหารจะหมด เมื่อมีจานอาหารชนิดใหม่มาจึงวางจานช้อนบนขอบจานอาหารที่วางอยู่เดิม นับว่าเป็นวัฒนธรรมการกินที่แปลกกว่าชาวไทย ซึ่งจะไม่วางจานอาหารซ้อนกันบนโต๊ะอาหาร อย่างไรก็ตาม วัฒนธรรมการกินที่คณะฯ ได้รับประสบการณ์นี้ เป็นการแสดงถึงความอุดมสมบูรณ์ของประเทศจีนที่มีพืชพันธุ์ ธัญญาหาร มีมากมายหลากหลาย ประชาชนไม่อดอยาก เป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ และช่วยรักษาโรค และยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงการต้อนรับแขกผู้มาเยือน ซึ่งถือเป็นเพื่อนคนสำคัญได้กินอย่างอิ่มหนำสำราญ

๕. **ได้เรียนรู้วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีจีน กฎ ระเบียบ และแบบแผนที่ชาวจีนปฏิบัติ**
ประเพณีการดื่มสุรา เป็นประเพณีหนึ่งซึ่งชาวจีนให้ความสำคัญ และถือเป็นการให้เกียรติในการต้อนรับแขก
ผู้มาเยือน โดยบรรดาผู้บริหารจากสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำเมืองต่าง ๆ มักจะยกคำพูดของ
ท่านขงจื้อที่ว่า “ข้าพเจ้ามิได้ชมชอบในรสชาติแห่งสุรา หากแต่ข้าพเจ้าชมชอบในบรรยากาศแห่งการร่ำสุรา”
มากล่าวในการต้อนรับคณะผู้แทนจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไทยอยู่หลายครั้ง เพื่อแสดงถึง
ความยินดีที่คณะได้มาเยือนมณฑลซานตง เกิดมิตรภาพอันดีต่อกันและได้ดื่มสุราร่วมกันอย่างมีความสุข
จากนั้น ก็จะเชิญให้ดื่มหมดแก้ว หรือ “กันเปย” เพื่อมิตรภาพและสุขภาพที่ดีของทุกคน ในบางครั้ง จะมีการเสิร์ฟสุราชาว
ที่เรียกว่า “ไป่จีว” ซึ่งเป็นสุรากลั่นดีกรีสูงของจีน มีกลิ่นหอมและมีปริมาณแอลกอฮอล์ประมาณ ๒๘ – ๕๓ ดีกรี
โดยจะดื่มด้วยแก้วขนาดเล็ก พร้อมรับประทานอาหาร และเมื่อรับประทานอาหารกันเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว
จะมีธรรมเนียมการดื่มที่แสดงออกถึงการต้อนรับที่อบอุ่น โดยบรรดาผู้ใหญ่หรือผู้บริหารจะเดินมายังโต๊ะของแขก
หรือผู้น้อย เพื่อมากล่าวทักทายให้การต้อนรับและเชิญดื่มหมดแก้วร่วมกับทุกคน จากนั้น แขกผู้มาเยือนหรือ
ผู้น้อยก็ต้องไปขอเชิญดื่มกับบรรดาผู้ใหญ่ เพื่อแสดงความขอบคุณที่ให้การต้อนรับและแสดงความเคารพ
ผู้ใหญ่ด้วยเช่นกัน อาจจะถูกกล่าวได้ว่า ทุกคนในคณะผู้แทนจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไทย
สามารถพูดภาษาจีนกลางกันได้ทุกคนอย่างน้อย ๒ ประโยค เพราะจะต้องพูดกันทุกมื้ออาหารเย็นที่มีการ
เลี้ยงต้อนรับ คือ “หว่าเหมินหลายจิ้งจิว” แปลว่า “พวกเรามาขอเชิญท่านดื่มสุรา” และ “กันเปย” แปลว่า “หมดแก้ว”

๖. **ได้เชื่อมสัมพันธ์มิตรและแลกเปลี่ยนมิตรภาพอันดีระหว่างไทย – จีน** คณะผู้แทนจาก
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไทย ได้รับมิตรภาพและไมตรีจิตที่ดีจากชาวจีนตลอดการเดินทาง
ตั้งแต่บรรดาผู้บริหารของทุกเมือง ที่มาให้การต้อนรับและเลี้ยงรับรอง การมอบของที่ระลึกมากมาย การพูดคุย
แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการส่งคณะของเราบริเวณทางขึ้นทางด่วนก่อนที่คณะจะต้องเดินทางไปยังเมือง
ต่อไป ตลอดจนเจ้าหน้าที่โครงการ แพทย์ประจำคณะเดินทาง มัคคุเทศก์ พนักงานขับรถ ซึ่งให้การดูแลคณะ
ของเราเป็นอย่างดี ซึ่งทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นการแสดงถึงการให้เกียรติแก่คณะผู้แทนจากสำนักงานเลขาธิการสภา
ผู้แทนราษฎรไทยเป็นอย่างมาก และเป็นการมอบไมตรีจิตเพื่อให้เกิดเป็นมิตรภาพอันดีระหว่างกัน

ข้อเสนอแนะ

๑. ควรให้มีการสนับสนุนโครงการเดินทางไปเยือนและศึกษาดูงานมณฑลซานตงและมณฑล
อื่นๆ ของสาธารณรัฐประชาชนจีนต่อไป
๒. ควรมีการจัดหาทุนสนับสนุนเพื่อจัดส่งบุคลากรของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไป
ศึกษาภาษาจีน ณ มณฑลซานตง ตามคำเชิญจากสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำมณฑลซานตง
๓. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรควรเชิญตัวแทนจากมณฑลซานตงมาศึกษาดูงาน
รัฐสภาไทยในโอกาสต่อไป

ภาคผนวก

กำหนดการเดินทางไปเยือนและศึกษาดูงาน ณ มณฑลชานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน
ระหว่างวันที่ ๑๕ - ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖

วันจันทร์ที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๕๖

- เวลา ๑๐.๑๕ นาฬิกา คณะข้าราชการออกเดินทางจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ด้วยสายการบินไทย เที่ยวบินที่ TG ๖๑๘
- เวลา ๑๔.๒๕ นาฬิกา ถึงท่าอากาศยานเฉิงตู (ระยะเวลาในการบิน ๓ ชั่วโมง ๑๐ นาที)
- เวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา ออกเดินทางจากท่าอากาศยานเฉิงตู โดยสายการบินแอร์ไชน่า เที่ยวบินที่ CA ๔๕๒๗
- เวลา ๑๙.๓๐ นาฬิกา ถึงท่าอากาศยานเมืองจีหนาน มณฑลชานตง (ระยะเวลาในการบิน ๒ ชั่วโมง)

วันอังคารที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๖

- ช่วงเช้า พิธีเปิดงาน “ค่ายทัศนศึกษาตามรอยต้นกำเนิดในแดนจีน” ณ เมืองจีหนาน มณฑลชานตง
- ช่วงเย็น งานเลี้ยงรับรองโดยสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเลประจำมณฑลชานตง

วันพุธที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๖

- ช่วงเช้า คณะข้าราชการเดินทางไปศึกษาดูงาน ณ เมืองตงอิ่ง
- ช่วงบ่าย การศึกษาดูงาน ณ บริษัท ชานตง Wanda การศึกษาดูงาน ณ บริษัท ชานตง SN Steel Cord จำกัด

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๖

- ช่วงเช้า คณะข้าราชการเดินทางไปศึกษาดูงาน ณ เมืองจื่อป้อ เยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบเซรามิค
- ช่วงบ่าย การเยี่ยมชมบ้านนักเขียน “ผู้ ช่ง หลิง”

วันศุกร์ที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๖

- ช่วงเช้า คณะข้าราชการเดินทางกลับไปยังเมืองจีหนาน เพื่อเยี่ยมชมทะเลสาบต้าหมิงหู
- ช่วงบ่าย เยี่ยมชมน้ำพุเป่าตูเฉียวิน

วันเสาร์ที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๖

- ช่วงเช้า คณะข้าราชการเดินทางไปยังเมืองไท่อาน เพื่อชมทัศนียภาพของภูเขาไท่ซาน
- ช่วงเย็น งานเลี้ยงต้อนรับของรัฐบาลเมืองจีหนิง

วันอาทิตย์ที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๖

- ช่วงเช้า คณะข้าราชการเดินทางเยี่ยมชมบ้านเกิดของท่านขงจื้อ ณ อำเภอฉวีฟู คฤหาสน์ตระกูลช่ง (Kong Family Mansion)
- ช่วงบ่าย ศาลเจ้าขงจื้อ (Temple of Confucius)

วันจันทร์ที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๖

- งานเลี้ยงรับรองคณะศึกษาดูงานจากรัฐสภาไทย โดยสำนักงานกิจการชาวจีนโพ้นทะเล ประจำเมืองจ้าวจวง (Zaozhuang) มณฑลซานตง (Shandong)

วันอังคารที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๖

- ช่วงเช้า คณะข้าราชการเดินทางเยี่ยมชมเมืองโบราณไท่เอ้อจวง ณ อำเภอจ้าวจวง
- ช่วงบ่าย เดินทางสู่อำเภอจูเฉิง

วันพุธที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖

- ช่วงเช้า คณะข้าราชการเดินทางเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ไดโนเสาร์และบ้านเดิมของม่อเหยียน นักเขียนชาวจีนผู้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมประจำปี ๒๐๑๒
- ช่วงบ่าย เดินทางไปเมืองชิงเต่า

วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๖

- ช่วงเช้า คณะข้าราชการเดินทางเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวและทัศนียภาพเมืองชิงเต่า
- ช่วงเย็น เดินทางไปยังหอประชุมเจียงหนิงเพื่อเข้าร่วมพิธีปิดงาน

วันศุกร์ที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖

- เวลา ๑๔.๔๕ นาฬิกา คณะข้าราชการออกเดินทางจากท่าอากาศยานเมืองชิงเต่า ด้วยสายการบินไทย เที่ยวบินที่ Dragon Air เที่ยวบินที่ KA ๙๕๑
- เวลา ๑๗.๕๕ นาฬิกา ถึงท่าอากาศยานฮ่องกง (ระยะเวลาในการบิน ๓ ชั่วโมง ๑๐ นาที)
- เวลา ๒๐.๔๕ นาฬิกา ออกเดินทางจากท่าอากาศยานฮ่องกง โดยสายการบินไทย เที่ยวบินที่ TG ๖๓๙
- เวลา ๒๒.๒๕ นาฬิกา ถึงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ (ระยะเวลาในการบิน ๒ ชั่วโมง ๔๐ นาที)

รายชื่อคณะข้าราชการที่เดินทางไปเยือนและศึกษาดูงาน ณ มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน
ระหว่างวันที่ ๑๕ - ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖

ลำดับ	ชื่อ - สกุล	ตำแหน่ง
๑	นายสมพล วนิคุพันธ์	ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย หัวหน้าคณะ
๒	นางสาวลัดดาวัลย์ วัฒนเสถียร	นักประชาสัมพันธ์ชำนาญการพิเศษ กลุ่มงานสารนิเทศ สำนักประชาสัมพันธ์
๓	นางสาวกชกร จันทร์เพ็ญ	นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการ กลุ่มงานพัฒนาโครงสร้างระบบงานและอัตรากำลัง สำนักงานเลขานุการ ก.ร.
๔	นางสาววิจิตรา ประยูรวงษ์	บรรณารักษ์ชำนาญการ กลุ่มงานห้องสมุด สำนักวิชาการ
๕	นางสาววรรณภา ทิพยชล	วิทยากรชำนาญการ กลุ่มงานคณะกรรมการการสวัสดิการสังคม สำนักกรรมการ ๓
๖	นายโชคสุข กรกิตติชัย	วิทยากรชำนาญการ กลุ่มงานบริการวิชาการ ๑ สำนักวิชาการ
๗	นางอุมาพร เพ็ชรเลิศจำรัส	นักวิเทศสัมพันธ์ชำนาญการ กลุ่มงานภาษาอังกฤษ สำนักภาษาต่างประเทศ
๘	นางสาวอศราพร พร้อมเพรียงพันธ์	นักวิเทศสัมพันธ์ชำนาญการ กลุ่มงานสมัชชารัฐสภาอาเซียน สำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ
๙	นางสาวปรียวรรณ สุวรรณสุนย์	วิทยากรชำนาญการ กลุ่มงานวิจัยและพัฒนา สำนักวิชาการ
๑๐	นางเพ็ญศรี พรหมรักษ์	นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการ กลุ่มงานทะเบียนประวัติและสถิติ สำนักบริหารงานกลาง
๑๑	นางณัฐ์สุนัน สมสมาน	นักวิเทศสัมพันธ์ชำนาญการ กลุ่มงานสมัชชารัฐสภาอาเซียน สำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ
๑๒	นางอาริยา สุขโต	วิทยากรชำนาญการ กลุ่มงานบริการวิชาการ ๒ สำนักวิชาการ

ลำดับ	ชื่อ - สกุล	ตำแหน่ง
๑๓	นางสาวปิยวรรณ บุญยิ่ง	นิติกรชำนาญการ กลุ่มงานพระราชบัญญัติและญัตติ ๒ สำนักการประชุม
๑๔	นายธนพล สินธารา	นิติกรชำนาญการ กลุ่มงานกฎหมาย ๒ สำนักกฎหมาย
๑๕	นายเฉลิม สุนทรงาม	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ กลุ่มงานติดตามและประเมินผล สำนักนโยบายและแผน
๑๖	นางสาวศิริสา ชลายนานนท์	นักวิเทศสัมพันธ์ชำนาญการ กลุ่มงานภาษาอังกฤษ สำนักภาษาต่างประเทศ เลขานุการคณะ
๑๗	นางสาวสิรินทร์ธัญญา จันทพิรกิจ	นักวิเทศสัมพันธ์ชำนาญการ กลุ่มงานสหภาพสมาชิกรัฐสภาเอเชียแปซิฟิก สำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ ผู้ช่วยเลขานุการคณะ
๑๘	นางสาวน้ำทิพย์ อนันตทรัพย์	นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการ กลุ่มงานวิชาการและประสานการพัฒนา สำนักพัฒนาบุคลากร ผู้ช่วยเลขานุการคณะ
๑๙	นายหริินทร์ สุตะบุตร	นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการ กลุ่มงานวิชาการและประสานการพัฒนา สำนักพัฒนาบุคลากร ผู้ช่วยเลขานุการคณะ
๒๐	นางสาวฐานพร ม่วงมณี	นิติกรปฏิบัติการ กลุ่มงานกฎหมาย ๓ สำนักกฎหมาย
๒๑	นางสาวกมลธร ปุษยตานนท์	นักทรัพยากรบุคคลปฏิบัติการ กลุ่มงานนโยบายและเลขานุการ ก.ร. สำนักงานเลขานุการ ก.ร.
๒๒	นางสาวนภาพิพย์ นูโพนทอง	นักประชาสัมพันธ์ปฏิบัติการ กลุ่มงานข่าวและประเมินผล สถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา

หมายเหตุ นายรัฐพล บุญสอน นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ กลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น
สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่ล่ามให้คณะฯ

คำศัพท์ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน

ภาษาจีน	คำอ่านภาษาอังกฤษ	คำอ่านภาษาไทย	คำแปลภาษาไทย	คำแปลภาษาอังกฤษ
来吧!	lái ba!	หลาย ปะ	มาเถอะ	Come on
等一等。	děng yī děng.	เด็ง อี้ เด็ง	รอสักครู๋	Hold on.
再见。	zàijiàn	จ้าย เจี้ยน	ลาก่อน/แล้วพบกัน	See you.
为什么不呢?	wèi shénme bù ne?	เว่ย เสิน เมอ ปู้ เนอ	ทำไมถึงไม่หละ	Why not?
安静点!	ān jìng diǎn!	อัน จั้ง เตี้ยน	เงียบหน่อย	Be quiet!
做得好!	zuò de hǎo!	จู้ เตอ ฮ่าว	ทำได้ดี	Good job!
多少钱?	duō shǎo qián?	ตู้ ส่ว เฉียน	ราคาเท่าไร	How much?
我饱了。	wǒ bǎo le.	หวอ เป่า เลอ	ฉันอิ่มแล้ว	I'm full.
我迷路了。	wǒ mí lù le.	หว่อ หมี่ ลู เลอ	ฉันหลงทางแล้ว	I'm lost.
我也一样。	wǒ yě yí yàng.	หวอ เหย อี้ ย่าง	ฉันก็เหมือนกัน	So do I.
这边请。	zhè biān qǐng.	เจ้อ เปียน ฉิง	เชิญทางนี้	This way.
您先。	nín xiān	หนิน เซียน	คุณก่อน	After you.
跟我来。	gēn wǒ lái.	เกิน หว่อ หลาย	ตามฉันมา	Follow me.
祝好运!	zhù hǎo yùn!	จู้ ฮ่าว อวุ้น	ขอให้โชคดี	Good luck!
当然了!	dāng rán le!	ดั่ง หยาน	แน่นอน	Of course!
慢点!	màn diǎn	มัน เตี้ยน	ช้าหน่อย	Slow down!
再试试。	zài shìshì.	จ้าย ชื่อ ชื่อ	ลองดูอีกที	Try again.
当心。	dāngxīn.	ดั่ง ซิน	ระวัง	Watch out!
注意!	zhùyì!	จู้ อี้	ระวัง	Be careful!
干杯!	gānbēi!	กัน เปย	ชนแก้ว	Bottoms up!
猜猜看?	cāi cāi kàn?	ชาย ชาย คั่น	ลองทายดู	Guess what?
我也这么想。	wǒ yě zhème xiǎng.	หวอ เหย เจ้อ เมอ เสี่ยง	ฉันก็คิดอย่างนี้เหมือนกัน	I think so.
没问题!	méi wèn tí!	เหมย เวิน ถี	ไม่มีปัญหา	No problem!
时间快到了。	shí jiān kuài dào le.	สือ เจียน ไคว้ เต้า เลอ	ใกล้ถึงเวลาแล้ว	Time is up.
算上我。	suàn shàng wǒ.	ซ่วน ซ่าง หว่อ	นับฉันเข้าไปด้วย	Count me on
别担心。	bié dān xīn.	เปี่ยตานซิน	ไม่ต้องกังวล	Don't worry.
好点了吗?	hǎo diǎn le ma?	หวา เตี้ยน เลอ มา	ดีขึ้นบ้างแล้วหรือยัง	Feel better?
这很好。	zhè hěn hǎo.	เจ้อ เหวิน ห่าว	นี่ดีมาก (อาจเป็นสิ่งของหรือเรื่องราวก็ได้)	That's neat.
你肯定吗?	nǐ kěn dìng ma?	หนี่ เซิน ดั่ง มา	คุณแน่ใจหรือ	Are you sure?
给你。	gěi nǐ.	เกย หนี่	ให้คุณ	Here you are
太遗憾了!	tài yí hàn le!	ไต้ อี้ ฮั่น เลอ	เสียใจเหลือเกิน	What a pity!

ภาษาจีน	คำอ่านภาษาอังกฤษ	คำอ่านภาษาไทย	คำแปลภาษาไทย	คำแปลภาษาอังกฤษ
还要别的吗?	hái yào bié de ma?	ไต่ เย่า เปี้ย เตอ มา	ยังต้องการอย่างอื่นอีกมั๊ย	Anything else?
帮个忙,好吗?	bāng gè máng,hǎo ma?	ปาง เก้อ หมาง ,ห่าว มา	ช่วยหน่อย ได้ไหม	Do me a favor?
保持联络。	bǎo chí lián luò.	เป่า ฉือ เหลียน ร่ว	รักษาการติดต่อเอาไว้	Keep in Touch.
你做得对。	nǐ zuò de duì.	หนี จั่ว เตอ ตู๊ย	คุณทำได้ถูกต้อง	You did right.
祝你玩得开心!	zhù nǐ wán de kāi xīn!	จู้ หนี หวาน เตอ คาย ซิน	ขอให้คุณเที่ยวให้สนุก	Enjoy yourself!
先生,对不起。	xiān shēng, duì bù qǐ.	เซียน เซิง, ตู๊ย ปู้ ฉี่	คุณคะ/ครับ(คุณที่เป็นผู้ชาย) ..ขอโทษ	Excuse me, sir.
帮帮我!	bāng bāng wǒ!	ปาง ปาง หว่อ	ช่วยฉันหน่อย	Give me a hand!
我在赶时间!	wǒ zài gǎn shíjiān!	หว่อ จ้าย กัน ลือ เจียน	ฉันกำลังทำเวลา	I'm in a hurry!
由你决定。	yóu nǐ jué dìng.	โหยว หนี เจวี่ย ติ่ง	แล้วแต่คุณตัดสินใจ	It's up to you.
简直太棒了!	jiǎn zhí tài bàng le!	เจียน จื่อ ไท่ ปั้ง เลอ	สุดยอดจริงๆ	Just wonderful!
祝贺你!	zhù hè nǐ!	จู้ เฮ้อ หนี	ขอแสดงความยินดีกับคุณ	Congratulations!
请勿打扰。	qǐng wù dǎ rao.	ฉิ่ง อู๋ ต่า เหยา	กรุณาอย่ารบกวน	DO NOT Disturb.
你好!	nǐ hǎo!	หนี ห่าว	สวัสดีค่ะ/ครับ	Hi! / Hello!
早上好!	zǎo shàng hǎo!	จ่าว ช่าง ห่าว	อรุณสวัสดิ์	Good morning.
你好吗?	nǐ hǎo ma?	หนี ห่าว มา	สบายดีไหม	How are you ?
我很好.谢谢你呢?	wǒ hěn hǎo, xièxie. nǐ ne?	หว่อ เหิน ห่าว, เซี่ยะ เซี่ยะ. หนี เนอ	สบายดีค่ะ/ครับ ขอบคุณ แล้วคุณล่ะ	I'm fine, thank you. And you?
我很好.谢谢.	wǒ hěn hǎo. xièxie.	หว่อ เหิน ห่าว,เซี่ยะ เซี่ยะ	ฉันสบายดี ขอขอบคุณ	Fine, thanks.
明天见。	míng tiān jiàn.	หมิง เทียน เจียน	พรุ่งนี้เจอกัน	See you tomorrow.

ผลไม้ 水果 (สุยก้าว)

คำศัพท์	พินอิน	คำอ่านภาษาจีน	ความหมาย
苹果	píngguǒ	ผิงกั๋ว	แอปเปิ้ล
葡萄	pútáo	ผู่เถา	องุ่น
梨	lí	หลี่	สาลี่
菠萝	bōluó	โปหลัว	สับปะรด
柚子	yóuzi	โย่วจื่อ	ส้มโอ
橘子	jùzi	จวีจื่อ	ส้ม
草莓	cǎoméi	เฉ่าเหมย	สตอเบอรี่
柿子	shìzi	ชี้อจื่อ	ลูกพลับ
桃子	táozi	เถาจื่อ	ลูกท้อ
荔枝	lìzhī	ลี่จื่อ	ลิ้นจี่
龙眼	lóngyǎn	หลงเหยียน	ลำไย
山竹	shānzhú	ซานจู้	มังคุด
木瓜	mùguā	มู่กัว	มะละกอ
芒果	mángguǒ	หมางกั๋ว	มะม่วง
杨桃	yángtáo	หยางเถา	มะเฟือง
椰子	yēzi	เยจื่อ	มะพร้าว
柠檬	níngméng	หนิงเหมิง	มะนาว
酸豆	suāndòu	ซวนโต้ว	มะขาม
槟榔青	bīnlángqīng	ปินหลางชิง	มะกอก
枣	zǎo	เจ้า	พุทรา
番石榴	fānshíliú	ฟานสือหลิว	ฝรั่ง
梅	méi	เหมย	บ๊วย
番荔枝	fānlìzhī	ฟานลี่จื่อ	น้อยหน่า
榴莲	liúlián	หลิวเหลียน	ทุเรียน
石榴	shíliú	สือหลิว	ทับทิม

香瓜	xiāngguā	เซียงกวาง	แตงหวาน
西瓜	xīguā	ซีกวาง	แตงโม
櫻桃	yīngtáo	อิงเถา	เชอร์รี่
莲雾	liánwù	เหลียนอู๋	ชมพู่
红毛丹	hóngmáodān	หงเหมาดาน	เงาะ
菠萝蜜	bōluómí	โปหลั้วมี	ขนุน
栗子	lìzi	ลี่จื่อ	เกาลัด
鬼桃	guǐtáo	ก๊วยเถา	กีวี
香蕉	xiāngjiāo	เซียงเจียว	กล้วยหอม
芭蕉	bājiāo	ปาเจียว	กล้วยน้ำหว่า
香芽蕉	xiāngyájiāo	เซียงหย่าเจียว	กล้วยไข่

ฤดูกาล 季节

คำศัพท์	พินอิน	คำอ่านภาษาจีน	ความหมาย
季节	jì jié	จี้เจี๋ย	ฤดูกาล
冬天/冬季	dōng tiān/dōng jì	ตงเทียน/ตงจี้	ฤดูหนาว
秋天/秋季	qiū tiān/qiū jì	ชิวเทียน/ชิวจี้	ฤดูใบไม้ร่วง
夏天/夏季	xià tiān/xià jì	เซี่ยเทียน/เซี่ยจี้	ฤดูร้อน
春天/春季	chūn tiān/chūn jì	ชุนเทียน/ชุนจี้	ฤดูใบไม้ผลิ
雨季	yǔ jì	หยู่จี้	ฤดูฝน

ข้อสังเกต: ฤดูหนาว, ฤดูใบไม้ร่วง, ฤดูร้อน, ฤดูใบไม้ผลิ สามารถใช้คำศัพท์ภาษาจีนได้สองแบบ

数字 ตัวเลข

ตัวเลขจีน	พินอิน	คำอ่านจีน	ตัวเลข	คำอ่านไทย
零	líng	หลิง	0	ศูนย์
一	yī	อี	1	หนึ่ง
二	èr	เอ้อ	2	สอง
三	sān	ซาน	3	สาม
四	sì	ซื่อ	4	สี่
五	wǔ	อู่	5	ห้า
六	liù	ลิ่ว	6	หก
七	qī	ชี	7	เจ็ด
八	bā	ปา	8	แปด
九	jiǔ	จิ่ว	9	เก้า
十	shí	ซือ	10	สิบ
十一	shíyī	ซืออี	11	สิบเอ็ด
十二	shíèr	ซือเอ้อ	12	สิบสอง
二十	èrshí	เอ้อซือ	20	ยี่สิบ
二十一	èrshíyī	เอ้อซืออี	21	ยี่สิบเอ็ด
二十二	èrshíèr	เอ้อซือเอ้อ	22	ยี่สิบสอง
三十	sānshí	ซานซือ	30	สามสิบ
四十	sìshí	ซื่อซือ	40	สี่สิบ
五十	wǔshí	อู่ซือ	50	ห้าสิบ
六十	liùshí	ลิ่วซือ	60	หกสิบ
七十	qīshí	ชีซือ	70	เจ็ดสิบ

八十	bāshí	ปาสือ	80	แปดสิบ
九十	jiǔshí	จิวสือ	90	เก้าสิบ
一百	yībǎi	อีไป	100	หนึ่งร้อย
一千	yìqiān	อีเซียน	1,000	หนึ่งพัน
一万	yíwàn	อีว่าน	10,000	หนึ่งหมื่น
十万	shíwàn	สิ่วว่าน	100,000	หนึ่งแสน
百万	qīnwàn	ไปว่าน	1,000,000	หนึ่งล้าน
千万	qiānwàn	ลิปล้าน	10,000,000	สิบล้าน
亿	yì	อี	100,000,000	ร้อยล้าน

